

Arrest

nr. 276 953 van 2 september 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. KEULEN en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Tirana, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. U werd geboren in Gurrë e Madhe, Burrël (Albanië) waar u woonde tot uw vijftiende met uw familie. Begin juni 2009, wanneer u 15 jaar was, kwam u uw neef langs moederzijde Fi. X. (...) tegen die u voorstelde om uw familie in Durrës (Albanië) te bezoeken. Hij had daar immers ook een broer wonen die hij wou gaan bezoeken. Jullie gingen samen met een minibusje op 3 juni 2009 naar Durrës, waar jullie door iemand met een wagen werden opgehaald. U werd echter niet naar uw familie gebracht, maar naar een kelder waar ook drie andere meisjes waren. U zag Fi. niet meer. Ze vertelden u dat ze slachtoffer waren van

vrouwenhandel en prostitutie en dat jullie naar het buitenland zouden worden gestuurd. U had veel stress omdat u zo iets nog nooit eerder had meegemaakt. Er waren ook drie jongens in de kelder die niets tegen jullie zeiden. U bleef daar een dag en een nacht en vervolgens werden u en de andere meisjes naar Rome (Italië) gebracht. U werd hier verschillende keren fysiek en seksueel misbruikt door meerdere personen. Op 5 juni 2009 wilde uw vader, die op de hoogte was dat u samen met Fi. naar Durrës was gegaan, met Fi. praten omdat u nog steeds niet was teruggekeerd. Hij wou ook de vader van Fi., Ah., aanspreken. Ah. schoot echter op uw vader met een vuurwapen en uw vader werd eerst naar het ziekenhuis van Burrël gebracht om vandaaruit overgeplaatst te worden naar het ziekenhuis in Tirana. Na enkele dagen of een week werd Ah. gearresteerd. In Italië was er intussen een jongen die niet wou dat u daar bleef omdat u nog te jong was en dus niet geschikt. Er werd geregeld dat u opnieuw naar Albanië zou kunnen gaan, maar u was niet goed aan toe en u herinnert zich weinig van de reis, enkel dat u met verschillende wagens reisde. Op 11 juni 2009 overleed uw vader en kwam u aan in Tirana. Vanuit Tirana reisde u door naar huis waar die dag de begrafenis plaatsvond. U vertelde uw familie over de ontvoering naar Italië en zij reageerden hier slecht op. Zo gaven uw broers u de schuld van het overlijden van uw vader. U vernam ook dat uw verdwijning de reden was dat uw vader met Ah. en Fi. X. (...) was gaan spreken. U vertrok 12 juni 2009 's avonds omdat u schrik had van uw belagers en u niet wou dat uw familie problemen zou hebben door u. In Burrël kwam u op straat Alfred K. (...) tegen, waar u ging bijwonen. Op 13 juni 2009 ging u naar de politie van Burrël omdat u er aangifte wou doen van uw ontvoering en u hiermee wou aangeven dat dit de reden was dat uw vader gedood werd. U diende hier echter meerdere uren te wachten waarna er tegen u gezegd werd dat u vergezeld diende te zijn door een meerderjarige en dat u bewijs diende aan te brengen. U deed dit echter niet. Bovendien gebruikte Alfred geweld tegen u omdat u naar de politie was geweest. U ging dan ook niet meer naar de politie wanneer u bij Alfred woonde. U startte opnieuw met de middelbare school en u kwam enkel buiten voor school. Alfred bleek echter werkzaam te zijn voor de criminele M. (...) familie in Burrël. Hij dwong u tot allerlei zaken, waaronder seksuele betrekkingen, doordat hij ermee dreigde uw familie te doden. Bovendien diende u ook mannen op te bellen waarmee u zou afspreken, maar die u eigenlijk in de val lokte voor Alfred. U weet niet wat er met die mannen gebeurde. Intussen werd Ah. X. (...) veroordeeld voor de dood van uw vader. Aanvankelijk kreeg hij een gevangenisstraf van 13 jaar, later werd dit acht jaar en na de helft ervan uitgezeten te hebben werd hij vrijgelaten. U vermoedt dat hij geld betaalde om vrij te komen. Fi. blijft uw familie bedreigen. In 2012 werd u op een avond door onbekenden ontvoerd vanuit uw woning. Alfred werd hierbij door hen geslagen en u werd meegenomen naar een woning in Vlorë (Albanië). In die woning verbleven ook nog twee andere vrouwen. U verbleef hier een dag en een nacht waarna één van de vrouwen, genaamd Mimosa, er in slaagde om de deur te openen zodat jullie konden ontsnappen. U ging ergens schuilen waarna u een vrouw aansprak die haar woning verliet. Zij belde Alfred voor u en vertelde hem dat ze u 's avonds naar Tirana zou brengen. In Tirana verbleef u samen met Alfred een maand in een hotel, waarna jullie terugkeerden naar Burrël en bij een vriend van Alfred verbleven. U wenste immers uw school af te maken. Alfred vertelde u dat Mimosa vermoord was. Hij had dit vernomen via de sociale media. Alfred had intussen een auto-ongeval veroorzaakt waardoor hij huisarrest kreeg. Nadat u uw school afrondde, bracht Alfred u naar Durrës waar hij u een woning en werk in een restaurant regelde. U had toen geen relatie meer met Alfred. U woonde in Durrës twee jaar samen met So.. Intussen was Ah. vrijgelaten en ging hij terug in het dorp wonen op 500 meter van uw moeder. U en uw familie dienden los van elkaar een beroep in tegen zijn vrijlating, maar er gebeurde niets. U ging ook naar de politie van Burrël om aan te klagen dat hij opnieuw in het dorp woonde, maar de politie zei dat hij het recht had zich daar te vestigen. U kreeg tevens geen attest dat u daar was langs geweest. Uw moeder en broer Ilber gingen eveneens meerdere keren aangifte doen bij de politie van Burrël, maar ook hun klachten werd niets meegedaan. Na twee jaar sprak u opnieuw met Alfred die een serieuze relatie met u wou. U dacht dat hij veranderd was en u ging opnieuw samenwonen met Alfred in Burrël. Hij herviel echter opnieuw in zijn oude gewoontes en werd opnieuw gewelddadig tegen u. U diende ook allerlei jobs voor hem te doen. Eind juli of begin augustus 2016 waren u en Alfred in een bar in Burrël wanneer daar een gevecht ontstond met vuurwapens. Een vriend van Alfred raakte gewond en hij ging hem helpen. U werd die avond opnieuw ontvoerd door onbekenden, waarna u een maand en tien dagen werd vastgehouden. Tijdens de periode werd u gemarteld en seksueel misbruikt. U vermoedt dat Alfred achter deze ontvoering zat. In de nacht van 10 op 11 september 2016 kon u echter ontsnappen en ontdekte dat u zich in Maminas, Durrës bevond. U ging richting Burrël met de hulp van een onbekende. U sprak de ochtend van 11 september 2016 af met Alfred in Burrël, maar hij sloeg u en beëindigde de relatie. Even later viel u op straat flauw waarna u met een ambulance afgevoerd werd en naar een ziekenhuis in Tirana werd gebracht. Daar werd u er een abortus uitgevoerd. Na de ingreep vertelde een verpleegkundige u dat de ingreep was uitgevoerd omdat uw leven in gevaar was, dat u een grote wonde had en dat uw rechtereierstok was weggehaald. Hij vertelde u eveneens dat de ingreep was uitgevoerd door een longarts. Na vier dagen diende u het ziekenhuis te verlaten, maar u was kwaad dat deze ingreep tegen uw wil was uitgevoerd. In het ziekenhuis had u Mir Keta leren kennen en jullie brachten samen een maand door in een hotel. Mir Keta was echter

verloofd en u ging bij de zus van So., een politieagent wonen. U werkte samen met So. in een restaurant in Durrës en u verkocht tevens in het zwart producten voor haar. In de zomer van 2017 leerde u D. (...) E. (O.V. 19/19089) kennen. In het begin wist hij niets over uw verleden. In mei 2018 besloten jullie te gaan samenwonen in Tirana. U bleef binnen omdat u niet met E. wou gezien worden omdat hij dan ook misschien problemen zou kennen. Op 11 juli 2018 wou u uw moeder ontmoeten in Durrës waar zij enkele familieleden ging bezoeken. Net voordat jullie iets wouden gaan drinken, werden jullie aangereden door een wagen. Uw moeder werd door een voorbijganger met de wagen naar het ziekenhuis gebracht. Er kwamen twee politieagenten ter plekke die zeiden dat de jongen die jullie had aangereden u naar het ziekenhuis moest brengen. De politieagenten – op motor – vergezelden jullie. In het ziekenhuis kwam er tevens een meisje die de schuld op zich nam voor het ongeval en wanneer u na onderzoeken terugkwam, zei de politie tegen u dat het meisje het ongeluk had veroorzaakt en niet de jongen. U ging ervanuit dat dit ongeluk gepland en georganiseerd was, want u had duidelijk gezien dat jullie waren aangereden door een jongen. U achtte de kans groot dat uw moeder achtervolgd werd omwille van uw problemen uit 2009. De dag van het ongeluk kwam er iemand van een verzekeringsmaatschappij uit Tirana die jullie bijstand aanbood waardoor u een advocaat had. U bracht uw familie op de hoogte dat uw moeder in het ziekenhuis lag en vertrok voor uw familie ter plekke was. Uw moeder verbleef elf dagen in het ziekenhuis. U zag uw moeder niet meer, maar u werd op de hoogte gehouden van haar situatie door Mir Keta, die chauffeur was tussen het dorp van uw moeder en Burrël. U ging naar een zitting van de rechtszaak in verband met het ongeval in november 2018 waar u aankartte dat een jongen het ongeval had veroorzaakt, maar hier werd geen rekening mee gehouden. U werd door uw advocaat op de hoogte gebracht dat het meisje drie maanden celstraf kreeg, vervolgens twee maanden en in hoger beroep werd vrijgesproken. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. In mei 2019 ontdekte u dat u zwanger was, maar E. was nog niet klaar voor kinderen. De familie van E. wilde u evenmin ontmoeten. E. wou dat u een abortus zou ondergaan, maar dat wilde u niet. E. legde zich hierbij neer. Omdat u nu niet meer alleen was, maar een gezin had, besloten jullie Albanië te verlaten. U vreesde immers dat Alfred of anderen het op jullie gemunt zouden hebben. Op 17 juni 2019 verlieten u en E. Albanië en op 18 juni 2019 kwamen jullie aan in België. Op 11 juli 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. U vreest dat uw leven en dat van uw partner en zoon in Albanië in gevaar zijn door gebeurtenissen uit uw verleden, met name de moord op uw vader in 2009 door een familielid, uw familie u hiervan de schuld gaf, de verschillende ontvoeringen en uw relatie met een crimineel. Voorts stelt u ook dat u als vrouw gediscrimineerd wordt in Albanië omdat u daar niemand heeft.

Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart ; een kopie van een attest van Fedasil betreffende uw zwangerschap; een kopie van de overlijdensakte van uw vader; een kopie van een attest van een instituut voor de statistiek betreffende de doodsoorzaak van uw vader; enkele gerechtelijke documenten aangaande de rechtszaak naar aanleiding van de aanrijding van uw moeder, waaronder een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Durrës, d.d. 27 december 2018; een kopie van een sociaal rapport opgemaakt door uw sociaal assistent van Centre de Services et d'Entreprises-Nouveau Saint-Servais ASBL waarin gewezen wordt op uw kwetsbaar profiel. U diende op 30 september 2019 twee kopieën van familiesamenstellingen in, namelijk betreffende het gezin van uw ouders en dit van uw neef Fi., d.d. 27 september 2019.

Op 16 april 2020 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing omdat er geen geloof werd gehecht aan uw asielaanvraag. Op 29 juli 2021 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing en werd uw dossier teruggezonden naar het Commissariaat-generaal. Op 25 augustus 2021 en 15 september 2021 werd u opnieuw op het Commissariaat-generaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

Op 24 augustus 2021 stuurde u advocaat per e-mail een brief door van uw behandelend psychiater, d.d. 20 augustus 2021, waarin het vermoeden wordt geuit dat u een post-traumatische stressstoornis heeft.

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud legde u volgende bijkomende documenten neer: een attest van uw huisarts, d.d. 13 augustus 2021, waarin wordt vastgesteld dat u in het verleden een gedwongen abortus onderging, uitgevoerd door een niet-medisch geschoold persoon; drie krantenartikelen uit 2012, 2017 en 2018 betreffende een schietpartij in Mat, een schietpartij in Burrël en een schietpartij in Tirana; een verklaring van de dorpsverantwoordelijke van Gurrë e Madhe betreffende de moord op uw vader door Ah. X. (...) en het feit dat uw familie zich niet veilig voelt omdat deze persoon terug in dezelfde buurt woont, s.d.; een kopie van het vonnis van de rechtbank van het district van Mat, d.d. 6 september 2010, betreffende de veroordeling van Ah. X. (...) voor de moord op uw vader. Tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud legde u eveneens een e-mail neer ter bevestiging van een afspraak bij uw behandelend psychiater.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door uw advocaat neergelegde brief van uw psychiater van 20 augustus 2021 naar aanleiding van uw derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat u verklaarde – u bent er twee keer langs geweest (CGVS III, p. 3) – dat u last heeft van kortetermijngeheugenproblemen, zelfbeschadiging, slapeloosheid, obsessief-compulsief gedrag, een dissociatieve stoornis, visuele en auditieve hallucinaties, achtervolgingswaan en het gevoel in gevaar te zijn. De psychiater vermoedt dat er sprake is van een post-traumatische stressstoornis met een verlatingsangst en psychotische trekken. U neemt volgens uw psychiater ook medicatie, die u op de dagen van uw persoonlijk onderhoud niet genomen had (CGVS III, p. 3 / CGVS IV, p. 2). Er dient evenwel op gewezen te worden dat uit niets blijkt dat de arts in kwestie een onderzoek heeft uitgevoerd naar de door u beweerde klachten. De beschreven symptomatologie is gebaseerd op uw verklaringen aldus het attest. Er dient verder op gewezen te worden dat deze brief op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er werd u echter aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u een pauze kon nemen indien u dat nodig had (CGVS III, p. 3 / CGVS IV, p. 3).

Voorts blijkt uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u ook een vrouwelijk protection officer en vrouwelijke tolk wenste. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u een vrouwelijke protection officer en tolk toegekend.

U legde naar aanleiding van uw eerste persoonlijk onderhoud tevens een brief neer van uw sociaal assistent waarin wordt geschreven dat u kwetsbaar bent en u getraumatiseerd lijkt. Er wordt tevens in deze brief gevraagd om een vrouwelijke dossierbehandelaar, die u zoals hierboven omschreven, werd toegekend. Er dient echter vastgesteld te worden dat deze brief volgens uw verklaringen werd opgemaakt na één gesprek (CGVS I, p. 8).

U gaf tevens aan dat u wenst dat uw huidige partner niet op de hoogte wordt gesteld van uw persoonlijke problemen. Bijgevolg werden uw dossiers gescheiden en werd er een aparte motivering voor uw partner uitgewerkt.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek en herevaluatie van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient opnieuw geconcludeerd te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest dat uw leven en dat van uw partner en zoon in Albanië in gevaar zijn door gebeurtenissen uit uw verleden, met name de moord op uw vader in 2009, uw familie die u hiervan de schuld gaf, de verschillende ontvoeringen en uw relatie met een crimineel. Voorts stelt u ook dat u als vrouw gediscrimineerd wordt in Albanië omdat u daar niemand heeft.

Allereerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u en uw partner aflegden betreffende jullie paspoorten en de identiteitskaart van uw partner. Zo verklaarde u dat uw partner zijn reistas op 5 juli 2019 verloor in het treinstation van Namen. Hierin zaten beiden jullie paspoorten en zijn identiteitskaart (CGVS I, p. 6). Uw partner stelde echter dat hij de reistas was verloren in de buurt van Brussel-Centraal en dat zijn identiteitskaart zich nog in Albanië bevond (CGVS E. I, p. 8 / Verklaring DVZ, vraag 28). Even later stelde hij echter dat ook zijn identiteitskaart in de reistas zat die hij kwijt was (CGVS E. I, p. 12). Dergelijke tegenstrijdigheden laten dan ook het vermoeden rijzen dat jullie moedwillig jullie paspoorten achterhouden omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen zijn met jullie relaas (bv. eerder verblijven in het buitenland, uw effectieve vertrekdatum uit Albanië). Dit vermoeden wordt enkel gesterkt door jullie verklaringen dat jullie dit verlies nergens aangaven. U stelde dat jullie niet wisten wat jullie dienden te doen (CGVS I, p. 6-7). Uw partner daarentegen verklaarde dat het treinpersoneel hem wel degelijk de raad gaf dit aan te geven bij de politie,

wat hij niet deed (CGVS E. I, p. 8-9). Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat hoewel u op 17 juni 2019 Albanië verliet en op 18 juni 2019 in België aankwam, u zich pas op 5 juli 2019 meldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarna uw verzoek uiteindelijk op 11 juli 2019 werd geregistreerd (CGVS I, p. 6). Dat jullie niet wisten waar de Dienst Vreemdelingenzaken was, kan niet worden weerhouden als verklaring voor het laattijdig indienen van uw verzoek (CGVS I, p. 6). Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen. Verder blijkt dat uw partner reeds in 2015 een verzoek had ingediend in Zweden en dus op de hoogte was van hoe dergelijke procedure verloopt (CGVS E. I, p. 7). Hiermee zet u dan ook de geloofwaardigheid van uw verzoek danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg komt ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de helling te staan.

Voorts kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u – buiten een eenmalige ontmoeting met uw moeder in juli 2018 – geen contact meer had met uw familie na de moord op uw vader in juni 2009 omdat zij het uw schuld vonden dat uw vader vermoord werd (CGVS III, p. 11, 15, CGVS IV, p. 3). Immers uit verschillende foto's op de Facebookprofielen van uw gezinsleden, die aan uw dossier werden toegevoegd, blijkt dat u na 2009 nog wel degelijk contact had met hen. Zo postte uw zus Va. L. (...) foto's van u in oktober 2013, juli 2016 en november 2018, waaronder ook foto's waarop u staat met andere familieleden. Ook op het Facebookprofiel van Jo. X. (...) werd een foto van u en uw moeder gepost in mei 2018 en op het Facebookprofiel van Jo. J. (...) – dat waarschijnlijk toebehoort van uw broer Erjon - is een foto van u en uw broer samen terug te vinden die hij postte in april 2018. Geconfronteerd met deze vaststellingen erkende u dat dit wel degelijk om uw familieleden ging, maar ontkende u dat u dit was op deze foto's. U beweerde dat de persoon die door het Commissariaat-generaal als u werd aangeduid in werkelijkheid uw zus Su. ofwel een nicht/tante van u was (CGVS IV, p. 4-6). Gelet dat u op de foto van 26 oktober 2013 op het Facebookprofiel van Va. L. (...) zowel uzelf als uw zussen Su. en Va. identificeerde, dient vastgesteld te worden dat er geen enkele gelijkenis kan vastgesteld worden tussen deze foto van Su. en wat u beweert dat Su. is op de andere foto's. Integendeel, er kan enkel een gelijkenis worden vastgesteld tussen u op deze foto van 26 oktober 2013 en de persoon op de hierboven reeds vernoemde foto's. Geconfronteerd hiermee, volhardde u enkel dat u niet de persoon was op de foto's (CGVS IV, p. 5-6). Voorts ontkende u zelf een Facebookprofiel te hebben, maar werd u tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud wel geconfronteerd met een Facebookprofiel onder de naam van Xh. X. (...) waarbij u erkende dat de enige foto van dit Facebookprofiel een foto van uw zoon was (CGVS IV, p. 4). U ontkende echter dat dit van u was en stelde dat dit een vals profiel was (CGVS IV, p. 4). Het is echter opmerkelijk dat dit profiel op naam van 'Xh. X. (...)' wel bevriend is met een aantal van uw familieleden op Facebook en dat er met dit profiel een commentaar werd achtergelaten op een foto van uw moeder en broers van 16 april 2018 op het Facebookprofiel van Jo. X. (...). Geconfronteerd hiermee stelde u geen enkele verklaring te hebben voor waarom het Facebookprofiel 'Xh. X. (...)' bevriend was met uw familieleden noch wist u waarom er een commentaar werd achtergelaten bij die foto (CGVS IV, p. 4, 6). Verder werd u ook geconfronteerd met het feit dat het profiel 'Xh. X. (...)' net als uw familieleden op Facebook bevriend zijn met de familie van uw partner E. en dat de vader van E. ook commentaar achterliet op een foto van een familielid van u. U ontkende opnieuw dat het Facebookprofiel 'Xh. X. (...)' van u was en u kon geen enkele uitleg geven over de contacten tussen uw familie en deze van E. op Facebook, u stelde enkel dat u helemaal niet weet wat er gebeurt in Albanië (CGVS IV, p. 6). In het licht van voorgaande vaststellingen, snijden uw eerdere verklaringen dat E. zijn familie u niet wou ontmoeten (CGVS I, p. 11) en dat E. verklaarde dat zijn vader jullie relatie niet goedkeurde (E. CGVS II, p. 3), allerm minst hout. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering sinds juni 2009 geen contact meer te hebben gehad met uw familie alsook aan uw bewering dat de familie van E. tegen jullie relatie is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering niemand te hebben in Albanië, er geen steun te hebben en of verstoten te zijn door uw familie na de dood van uw vader in 2009. Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering in 2009 ontvoerd te zijn geweest en dat uw vader hierom vermoord werd door Ah. X. (...). U verklaarde op 3 juni 2009 met uw neef Fi. naar Durrës te zijn gereisd alwaar hij u in een kelder achterliet voor mensensmokkel (CGVS I, p. 8, 14). Het is vooreerst bevreemdend dat uw neef Fi. - met wie u nog nooit problemen had gekend (CGVS I, p. 13) – u achterlaat in een kelder bij mensensmokkelaars, terwijl uw ouders op de hoogte waren dat jullie samen op stap waren (CGVS I, p. 13). Vervolgens stelde u dat uw vader op 5 juli 2009 de vader van Fi. confronteerde en hij hierbij werd neergeschoten. Er werd hiernaar een politieonderzoek gevoerd (CGVS I, p. 8, 14-15). U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal echter dat uw familie nooit aangifte heeft gedaan van uw verdwijning en dat in het kader van het onderzoek op de aanslag op uw vader er eveneens nooit vermeld werd dat u werd vermist (CGVS I, p. 15). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat u niet weet of iemand van uw familieleden uw ontvoering door Fi. aan de

politie meldde (CGVS III, p. 14). U verklaarde verder dat u vervolgens door de smokkelaars naar Italië werd gebracht, hier opnieuw vrijgelaten werd omdat men u te jong vond en niet geschikt en u op 11 juni 2019 opnieuw aankwam in Tirana, Albanië (CGVS I, p. 13-14). Er dient echter vastgesteld te worden dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wist hoe u naar Italië reisde noch hoe u terugkeerde naar Albanië (CGVS I, p. 14). U verklaarde evenwel naar Tirana te zijn teruggekeerd met een boot (CGVS I, p. 14). Dit houdt in alle redelijkheid geen steek, gezien Tirana in het binnenland ligt en niet aan de kust. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u met verschillende wagens van Italië naar Albanië werd gebracht, maar dat u er niet goed aan toe was (CGVS III, p. 13). Dat u stress had, minderjarig was – u was 15 jaar in 2009 – en zwak was (CGVS I, p. 13, 16 / CGVS III, p. 13), kan in deze geenszins overtuigen als rechtvaardiging voor uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen. Het betreft hier immers eenvoudige kernelementen van uw relaas. Dat u bovendien na enkele dagen zondermeer werd vrijgelaten en teruggestuurd naar Albanië nadat u voor prostitutie naar Italië werd gesmokkeld snijdt eveneens geen hout, gezien het risico uw ontvoerders/smokkelaars hiermee liepen.

Bovendien heeft u op geen enkele manier aangetoond dat uw vader omwille van u vermoord werd door Ah., de vader van Fi., integendeel. U verklaarde tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd bij uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 16), dat u zelf naar de politie was gegaan om uw ontvoering door Fi. aan te klagen, maar dat de politie u zei dat u vergezeld diende te zijn door een meerderjarige. Gevraagd waarom u dan niet terugkeerde, repliceerde u dat u niet meer samenleefde met uw familie en dat uw familie zei dat u schuldig was aan wat er met uw vader gebeurde (CGVS III, p. 14-15). Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering geen contact meer te hebben met en/of verstoten te zijn door uw familie, kan bovenstaande bewering geenszins overtuigen. Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud legde u het vonnis neer betreffende de moord op uw vader. Hieruit blijkt dat uw vader en Ah. X. (...) reeds lange tijd een conflict over grond hadden en dit ook de reden was van de moord. U wist niet hoe het komt dat uw ontvoering hierin niet vermeld werd (CGVS III, p. 16). Nochtans beweerde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat na de moord op uw vader de politie allerlei zaken had gewijzigd/aangepast/vervalst. Zo liet de politie uitschijnen dat uw broers zich verzoend hadden, dat het conflict zijn oorsprong vond in een gronddispuut en werd uw broers handtekening vervalst (CGVS I, p. 18). U was evenmin op de hoogte wanneer Ah., de moordenaar van uw vader werd veroordeeld en welke straf hij precies kreeg (CGVS I, p. 16). U impliceerde dat hij vrijkwam doordat hij geld betaalde. U stelde hier echter geen concrete aanwijzingen voor te hebben, maar dat het niet normaal is dat hij na zijn gevangenisstraf opnieuw in het dorp van uw moeder kwam wonen (CGVS, p. 16-17). Dit is dan ook blote bewering. U stelde dan dat zowel u als uw familie in beroep was gegaan bij de rechtbank van Burrëll tegen deze vrijlating, maar dat enkel uw familie hier documenten van heeft (CGVS III, p. 17). Gelet op het feit dat u wel het vonnis kon neerleggen en u wel degelijk nog contact heeft met uw familie, is het dan ook bevreemdend dat u dit beroep tegen de vrijlating van Ah. niet in uw heeft. Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ontvoering in 2009, noch aan uw bewering dat uw vader, hoewel er niet getwijfeld wordt aan de moord op zich, gedood werd ten gevolge van uw problemen.

In het licht van de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ontvoering in 2009, noch aan uw bewering dat de moord van uw vader door deze ontvoering werd ingegeven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw ontvoering in 2012. Immers u verklaarde dat dit dezelfde personen waren als bij uw ontvoering in 2009 en dat zij u gevonden hadden (CGVS I, p. 8-9, 18). Gezien deze dan ook in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd, kan hier evenmin geloof aan gehecht worden. Dat u dan bovendien tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plots verklaarde dat u in 2012 ontvoerd werd door onbekenden die u nog nooit gezien had (CGVS III, p. 18), bevestigt enkel de ongeloofwaardigheid hiervan. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen van 2009, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat het auto-ongeval in 2018 waarbij u en uw moeder betrokken waren (wat u staaft met gerechtelijke documenten) plaatsvond omwille van uw problemen in 2009 (CGVS I, p. 10 / CGVS III, p. 20). U geeft dan ook geen zicht op de feitelijke omstandigheden waarin dit ongeval plaatsvond. Bovendien blijkt uit het door u ingediende vonnis nergens, hoewel u dit beweerde wel gedaan te hebben, dat u aanklaagde dat het meisje niet verantwoordelijk was voor het ongeval en dat de politie dit wist (CGVS III, p. 20-21). Waar u trouwens aangaf dat het meisje dat veroordeeld werd voor de aanrijding van uw moeder in beroep ging tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en zo slechts een celstraf van 2 maanden kreeg en uiteindelijk zelfs werd vrijgesproken (CGVS I, p. 10), blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dat de rechter toen de aanrijdster veroordeelde tot een celstraf van 3 maanden, een straf die na toepassing van de relevante wetgeving in datzelfde vonnis werd herleid naar een celstraf van 2 maanden en dat de uitvoering van deze celstraf gedurende 4 maanden werd opgeschort. Dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg – waarin trouwens werd gewezen op de beroepsmogelijkheden hiertegen, waar u overigens geen gebruik van maakte (CGVS III, p. 23) – werd definitief op 11 januari 2019.

Bij uw beweringen dat uw leven in Albanië in gevaar is, dat u op elk ogenblik met problemen kan geconfronteerd worden en u niet specifiek weet van wie u schrik heeft (CGVS III, p. 25 / CGVS IV, p. 9), kunnen eveneens ernstig vraagtekens geplaatst worden. U verwees in deze context vooral naar uw ex-partner Alfred, waarvan u stelde dat hij nooit zal aanvaarden dat u een gewoon leven leidt en dat hij veel macht heeft (CGVS IV, p. 9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat sinds Alfred jullie relatie verbrak in september 2016, u geen problemen meer met hem kende en dat jullie geen contact meer hadden (CGVS III, p. 9, 23). Evenmin had u concrete aanwijzingen dat Alfred naar u op zoek was of u iets wou aandoen, maar verwees u enkel naar dat u hem goed kende en naar wat hij u in het verleden aandeed (CGVS IV, p. 9-10). Wat betreft uw neef Fi. dient vooreerst opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat hij u ontvoerde. Verder dient ook nog benadrukt te worden dat u zelf niet eens meer weet of hij in leven is (CGVS III, p. 23). Hierbij dient er bovendien opgemerkt te worden u sinds september 2016 tot en met uw vertrek uit Albanië in juni 2019 geen enkel probleem meer kende (CGVS I, p. 6 / CGVS III, p. 23). Uw verklaring dat u zo goed als niet buitenkwam, dient genuanceerd te worden. Immers uit uw verklaringen en deze van uw partner blijkt dat u wel degelijk uw woning verliet. Zo reisde u in 2017 met vriendinnen naar Griekenland voor toeristische redenen (CGVS I, p. 6), was u in de zomer van 2017 werkzaam in een restaurant in Durrës en verkocht u hierna schoonheidsproducten in het zwart. U leerde in deze periode eveneens uw partner kennen in een café in Tirana (CGVS I, p. 9 / CGVS III, p. 19). Hoewel u stelde dat u na de verhuis van u en E. naar Tirana in 2018 niet meer buitenkwam omdat u hem niet in gevaar wou brengen, blijkt uit de verklaringen van uw partner dat er soms een vriendin u met de wagen kwam halen en dat u dan iets ging drinken (CGVS E. I, p. 10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg onweerlegbaar dat, in tegenstelling tot uw beweringen, u wel degelijk uw woning verliet.

Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met Fi. of zijn familie, uw ex-partner Alfred of met andere onbekende personen (CGVS IV, p. 9) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw problemen met Alfred, met name het geweld dat hij tegen u gebruikte, dat hij u inschakelde binnen een criminele organisatie en dat u insinueerde dat hij achter uw ontvoering in 2016 zat (CGVS III, p. 7-10, 18-19), dient er op gewezen te worden dat u in Albanië nooit klacht heeft neergelegd naar aanleiding van deze gebeurtenissen (CGVS III, p. 10). Uw motivatie om dit niet te doen, zo ging u nooit naar de politie omwille van uw problemen met hem, omdat Alfred u verbood dit te doen en hij er mee dreigde uw familie te doden (CGVS III, p. 10, 19), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen, te meer u na uw relatie met Alfred nog geruime tijd bij de zus van een vriendin verbleef die zelf politieagente was. U bracht zelfs haar niet op de hoogte van uw problemen (CGVS III, p. 19). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U impliceerde vervolgens dat de politie met Alfred en de bende samenwerkt (CGVS IV, p. 10). Uw bewering dat de politie niet de macht heeft om op te treden tegen Alfred en de bende waar hij bij behoort (CGVS III, p. 6), volstaat hier niet. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie en het gerecht in het verleden wel degelijk tegen Alfred hebben opgetreden. Zo stelde u dat hij in 2012 in de gevangenis verbleef en huisarrest kreeg naar aanleiding van een auto-ongeval en/of illegaal wapenbezit (CGVS I, p. 8 / CGVS III, p. 8). Gevraagd of u dan bij eventuele problemen, met Alfred of anderen, in de toekomst naar de Albanese autoriteiten zou kunnen, insinueerde u dat de politie en het gerecht in Albanië in het algemeen corrupt is. U gaf hierbij een aantal voorbeelden van een rechter die criminelen vrijspak en een onopgeloste zaak van een ontvoerd meisje (CGVS IV, p. 10). Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat deze individuele incidenten geenszins toelaten vast te stellen dat u persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Waar u tot slot aangeeft dat uw familie nog problemen kent met Ah. en Fi. X. (...) (CGVS I, p. 19) moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u hiervoor geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten zoals hieronder uiteengezet. Uw bewering dat Ah. mits omkoping vervroegd werd vrijgelaten volstaat gelet op het gebrek aan concrete indicaties om deze bewering te ondersteunen niet (CGVS I, p. 16-17). Wat betreft uw bewering dat de politie eerder aspecten in het dossier naar aanleiding van de moord op uw vader zou gewijzigd hebben, zoals u beweert maar geenszins staaft (CGVS I, p. 18), dient opgemerkt te worden dat u niet weet of uw familie dit ooit heeft aangeklaagd (CGVS III, p. 17), waardoor deze bewering evenmin volstaat om te stellen dat u in geval van problemen met Fi. of zijn familie geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Wat betreft uw bewering dat Ah. zich na zijn vrijlating opnieuw in hetzelfde dorp als uw familie mocht vestigen, waar u en uw familie

het niet mee eens waren (CGVS III, p. 16-17), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat de politie hertegen niet optreedt en u geen attest geeft waarin bevestigd wordt dat u bij de politie bent geweest volstaat niet om te gewagen van enige onwil tot het bieden van bescherming (CGVS I, p. 17). Zo lang immers Ah. geen strafbare feiten pleegt, hebben de autoriteiten in sé geen grond om op te treden tegen Ah..

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecmissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de afgelopen jaren de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplicht actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Wat betreft uw verklaringen dat er tegen uw wil een abortus bij u werd uitgevoerd in 2016 door een nietgespecialiseerde arts en u nadien gewoon op straat werd gezet (CGVS III, p. 4 / CGVS III, p. 11), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u aanvankelijk verklaarde dat u in september 2016 flauwviel en naar het ziekenhuis van Burrël werd gebracht waar er na een paar testen werd vastgesteld dat u een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had. U werd vervolgens met een ziekenwagen naar een ziekenhuis in Tirana gebracht waar u geopereerd werd (CGVS I, p. 9). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u enkel dat een verpleegkundige u had verteld dat uw leven in gevaar was, maar dat u verder niets werd gezegd noch had u zelf gevraagd wat de reden was van de ingreep (CGVS III, p. 4-5). Geconfronteerd hiermee, stelde u enkel dat u gezegd had dat u zwanger was (CGVS III, p. 6). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid. Wat er ook van zei, u heeft nooit stappen ondernomen om dit ergens aan te kaarten, bijvoorbeeld bij het ziekenhuis en of de politie (CGVS III, p. 5). Dat er u geen enkele uitleg werd gegeven en u niet weet welke arts de ingreep uitvoerde (CGVS III, p. 6), kan uw nalaten niet verschonen. Dat de ingreep werd uitgevoerd door een longarts in plaats van een gynaecoloog (CGVS III, p. 4) volstaat in alle redelijkheid niet om te gewagen van enige vervolging of ernstige schade. Dat een acute ingreep uitgevoerd wordt door medisch personeel, zij het niet gespecialiseerd in gynaecologie, kan immers te wijten zijn aan tal van factoren, zoals de hoogdringendheid van ingreep en het ontbreken van specialisten op dat moment.

Waar u tot slot aanhaalt dat u als vrouw in Albanië gediscrimineerd werd, moet opgemerkt worden dat u, gevraagd naar verduidelijking hieromtrent, stelt dat u niemand naast u heeft om u te ondersteunen (CGVS IV, p. 7). Uit het geheel aan voorgaande vaststellingen blijkt evenwel dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen netwerk heeft in Albanië of dat er u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Gelet dat uit voorgaande informatie aangaande de beschikbare beschermingsmodaliteiten die onder andere specifiek gericht zijn op vrouwen, heeft u evenmin niet aannemelijk gemaakt dat u in Albanië geen beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden in geval van discriminatie ten gevolge van het feit dat u een vrouw bent. Dat u na 4 dagen uit het ziekenhuis werd ontslagen hoewel uw wonde nog open was, is trouwens onvoldoende is om te gewagen van discriminatie of een onrechtmatig ontslag u het ziekenhuis. Er kunnen immers tal van redenen zijn waarom dergelijk ontslag

medisch verantwoord is (CGVS III, p. 25 en CGVS IV, p. 7). Dat op school niemand naast u kwam en u werd nageroepen kan geenszins weerhouden worden als een vervolging of ernstige schade (CGVS IV, p. 7).

Wat betreft het feit dat u in België in behandeling bent bij een psychiater, repliceerde u op de vraag of u bij een eventuele terugkeer naar Albanië toegang zou hebben tot medische zorgen, dat dit niet mogelijk was omdat er in Albanië geen enkele deur voor u openstaat en als men weet wat u heeft meegemaakt zij u niet zullen willen helpen (CGVS III, p. 25 / CGVS IV, p. 7). Gevraagd of u ooit al geïnformeerd had of u toegang zou hebben tot medische zorgen in Albanië, antwoordde u enkel dat u daarvoor verzekerd moet zijn (CGVS IV, p. 8). U bleek zich echter niet geïnformeerd te hebben of u zich kon verzekeren om toegang te krijgen tot medische zorgen (CGVS IV, p. 8). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u, mits de nodige administratieve stappen, geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige gezondheidsinfrastructuur.

De informatie waar het Commissariaat-generaal zich in deze beslissing op beroept, is in bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd. Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch uw zwangerschap tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt betwist. De attesten van familiesamenstelling tonen enkel aan dat er een familiale band is tussen u enerzijds en Fi. en Ah. X. (...) anderzijds. De documenten betreffende uw vader en het ongeval in 2018 werden reeds hierboven besproken. Aan de verklaring van de dorpsverantwoordelijke kan geen bewijswaarde gehecht worden daar uit informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl/>. De krantenartikelen betreffende criminaliteit in Albanië, die geen betrekking hebben op u (CGVS III, p. 6), volstaan geenszins om aan te tonen dat u persoonlijk geen toegang heeft tot de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten. De brief van u psychiater en uw sociaal assistent werden reeds hierboven besproken. Dat u hier in België naar een psycholoog gaat, wordt niet betwist. Dergelijke brief laat evenwel niet toe uitspraken te formuleren over de waarachtigheid van de door u beweerde oorzaak van uw psychologische problemen. Wat betreft het attest van uw huisarts betreffende een gedwongen abortus door een niet-medisch geschoold persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet strookt met uw verklaringen ter zake, met name dat deze ingreep wel degelijk door een dokter en medische geschoold personeel werd uitgevoerd (CGVS III, p. 4-5).

Wat betreft het feit dat uw advocaat tijdens het derde persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal opmerkte dat er spanning was en vroeg of de verzoeker een medewerker zou kunnen krijgen die zou kunnen omgaan met uw medische problematiek, waarbij er werd opgemerkt dat u antidepressiva en een geneesmiddel dat wordt voorgeschreven bij schizofrenie neemt (CGVS III, p. 21-22), dient opgemerkt te worden dat het de taak is van de dossierbehandelaar om de verzoeker te ondervragen met het oog op de constructie van een zo volledig en waarheidsgetrouw mogelijk beeld van diens identiteit, afkomst, eerdere verblijfplaatsen, reisweg en motieven om bescherming te vragen. Dat een dossierhandelaar tijdens het gehoor enkele vragen meermaals stelt omdat de verzoeker de vraag niet beantwoordt kan geenszins beschouwd worden als een onaangepaste houding. Bovendien werden op basis van de ingediende brief van uw psychiater en op basis van uw verklaringen bepaalde bijzondere procedurele noden vastgesteld waarbij gepaste maatregelen werden genomen. Voorts merkte uw advocaat na afloop van het derde persoonlijk onderhoud ook op dat het persoonlijk onderhoud bijzonder lang duurde en u naar het einde toe moe werd (CGVS III, p. 26). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw persoonlijk onderhoud wenste verder te zetten wanneer u gevraagd werd of u wou stoppen (CGVS III, p. 22). Uw advocaat merkte ook op dat u nog borstvoeding geeft en dat lange periodes zonder moeder stresserend zijn voor het kind (CGVS III, p. 26). U gaf dit echter zelf niet aan en uw advocaat meldde dit ook pas in de loop van de dag (CGVS III, p. 22). Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat zij meerdere keren hoorde dat de tolk u moeilijk kon begrijpen en zei dat u geen logische zinnen vormde, dient er op gewezen te worden dat uit het geheel aan uw verklaringen afgelegd doorheen uw opeenvolgende persoonlijke onderhoud blijkt dat u op genoegzame wijze uw asielmotieven kenbaar kon maken en verduidelijken waar nodig en dat waar nodig u om verduidelijking werd gevraagd.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te

beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

“Schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 48/3, 48/4 en 48/5 Vreemdelingenwet in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook in samenhang met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent (een aantal van) de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Vervolgens stelt zij:

“Verwerende partij stelt dat Albanië een veilig land van herkomst is, zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoekster. Dit is onvoldoende motivering.”

Omtrent de aan haar verweten tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar partner, dit met betrekking tot het verlies van hun tas met identiteitsdocumenten, betoogt verzoekster:

“Dat dit echter onbelangrijk is gelet op de totaliteit van verklaringen afgelegd door verzoekster. Dat er geen grote tegenstrijdigheden worden verteld. Dat deze vermeende tegenstrijdigheden onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoekster te beïnvloeden.

Dat verzoekster wilt benadrukken dat zij op de dag van de feiten nerveus en ziek was. Dat zij tevens schrik heeft van treinen en zwanger was. Dat haar partner alles moest dragen en de tas verloren is.

Dat als verzoekster niet meer precies wist wanneer haar partner de zak is verloren, dit als normaal kan beschouwd worden.

Dat de partner van verzoekster echter geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en zeker niet in de mate dat verwerende partij voorhoudt. Dat een verklaring omtrent een identiteitskaart niet tot gevolg kan hebben dat het hele verhaal van verzoekster ongeloofwaardig wordt.”

Waar haar asielmotieven ongeloofwaardig worden bevonden, voert verzoekster aan:

“Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de manier waarop ontvoeringen en vrouwenhandel in Albanië gebeurt. Dat dit inderdaad vaak door familieleden wordt georganiseerd. Dat verzoekster hiervoor verwijst naar de stukken die verwerende partij reeds in haar bezit heeft en die reeds zijn neergelegd bij het eerdere beroep. Dat de stelling dat verzoekster ontvoerd is met hulp van haar neef dan ook zeker mogelijk is. Dat verwerende partij echter duidelijk geen onderzoek heeft gedaan naar de omstandigheden in Albanië en dus tekort komt aan haar motivatieplicht.

Dat verzoekster op het moment van haar verdwijning bij familie op bezoek was. Dat haar familie geen rekening heeft gehouden met hoe lang zij weg was. Dat haar familie bezig was met de dood van haar vader.

Dat het neerleggen van een verklaring nutteloos zou geweest zijn, aangezien de politie in Albanië hier niets mee doet. Dat verzoekster dit ook heeft gezegd. Dat verzoekster zelf geen aangifte heeft gedaan, aangezien zij nog een kind was.

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de manier waarop er in Albanië wordt omgegaan met vrouwen die het slachtoffer zijn geworden van mensenhandel en gedwongen prostitutie. Dat verwerende partij geen verder onderzoek hiernaar heeft gedaan. Dat verslagen hieromtrent reeds zijn neergelegd bij het vorige beroep van verzoekster.

Dat verzoekster heeft uitgelegd hoe de reis van Italië naar Albanië is verlopen. Dat verwerende partij het verhaal van verzoekster verkeerd voorstelt. Dat verzoekster meermaals heeft gezegd dat zij zich deze

reis niet meer herinnert. Dat dit tevens een trauma was voor verzoekster en zij lijdt aan traumatisch geheugenverlies. Dat dit zeker het geval is voor slachtoffers van mensenhandel en gedwongen prostitutie. Dat verwerende partij stelt dat verzoekster niet veel afweet van de moord op haar vader. Dat verzoekster op dat moment ontvoerd was. Dat verzoekster niet meer weet dan wat zij heeft verklaard.

Dat verwerende partij stelt dat het verhaal van verzoekster omtrent de ontvoeringen in 2012 en 2016 niet geloofwaardig is. Dat verwerende partij deze ontvoeringen niet grondig analyseert. Dat verwerende partij niet motiveert waarom dit verhaal niet als geloofwaardig wordt beschouwd, maar louter verwijst naar de stelling dat zij het verhaal van verzoekster niet geloven. Verwerende partij gebruikt dezelfde motivering voor de feiten die zich hebben afgespeeld in 2018, aangezien verzoekster geen overzicht zou geven van de feitelijke omstandigheden waarin het ongeval zich heeft afgespeeld.

Dat verzoekster dit echter wel heeft gedaan. Dat zij de arresten van dit ongeval heeft neergelegd. Dat verzoekster heeft uitgelegd wat er is gebeurd toen zij naar buiten kwam.

Dat verwerende partij stelt dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig gelet op de foto's op facebook. Dat deze foto's zouden aantonen dat er een band is tussen haar en haar familie.

Verwerende partij baseert zich echter op foto's van de facebookpagina van de zus van verzoekster. Deze foto's dateren uit een periode dat verzoekster 15-16 jaar oud was of zijn familiefoto's van een huwelijk, waar verzoekster nog zeer jong was.

Bovendien dient benadrukt te worden dat het plaatsen van foto's op facebook noch een misdaad, noch een concreet bewijs is dat zou aantonen dat verzoekster niet geloofwaardig zou zijn.

Foto's op facebook sluiten eveneens niet uit dat verzoekster slachtoffer is geworden van mensenhandel. Verwerende partij ontkent dit feit immers ook niet. De loutere verwijzing naar foto's doet hier niets aan af. Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekster. Dat verzoekster niet heeft gezegd dat zij problemen had met haar zus, maar met haar familie. Dat de problemen vooral met haar broers zijn. Dat de foto's die haar zus op facebook heeft geplaatst aantonen dat er geen band is tussen verzoekster en haar broers, die de plaats hebben ingenomen van haar vader binnen de familie. Dat zelfs een controle van de facebook van de familie van verzoekster aantoont dat er geen band meer is.

Dat verzoekster tevens heeft uitgelegd dat zij door de mensenhandelaars naar huis werd gestuurd omdat zij nog niet ontwikkeld was en vanwege de moord op haar vader.

Dat verzoekster naar huis is gegaan, maar niet meer binnen mocht van haar oudste broer omdat ze de familie had onteerd en omdat hij vond dat verzoekster verantwoordelijk was voor de dood van hun vader. Dat er een document is neergelegd door verzoekster met een uitleg van de moord op haar vader. Dat haar vader vermoord is door 7 kogels. Dat de moordenaars van haar vader later zijn aangeduid door verzoekster als de mensenhandelaars. Dat dit document aantoont dat verzoekster wel degelijk de waarheid heeft gesproken.

Dat een simpele opzoeking van Albanese kranten aantoont dat de familie M. (...), aangeduid door verzoekster als de mensenhandelaars, mensen hebben vermoord in 2019 in Tirana.

Dat verzoekster naar Tirana was verhuisd om ver weg van haar familie, haar dorp en de mensenhandelaars te zijn. Dat de mensenhandelaars nu dus ook in deze stad moorden hebben gepleegd. Dat dit aantoont dat verzoekster niet veilig is in Albanië.

Dat verwerende partij stelt dat de overheid in Albanië maatregelen neemt om het land veilig te maken. Dat zij echter hiervoor geen bewijzen bijbrengen. Dat dit tevens geen verschil maakt voor verzoekster. Dat verwerende partij louter verwijst naar algemene websites over Albanië en geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekster.

Dat verzoekster een Belgisch medisch rapport heeft bijgebracht, dat aantoont dat verzoekster de waarheid spreekt. Dat verwerende partij hier echter geen rekening mee heeft gehouden.

Dat verwerende partij wel degelijk dit bewijs dient af te wegen bij het nemen van haar beslissing. Dat zij echter heeft nagelaten om dit te doen.

Dat verzoekster bewijs heeft bijgebracht dat zij naar de psychiater gaat. Dat zij medicijnen dient te nemen. Dat verwerende partij echter stelt dat het verhaal van verzoekster ongeloofwaardig is, zonder rekening te houden met deze documenten.

Dat verwerende partij vervolgens nogmaals facebook gebruikt om aan te tonen dat het verhaal van verzoekster ongeloofwaardig is. Dat de vader van de partner van verzoekster, de heer D. (...) E., een reactie zou geplaatst hebben die aantoont dat er wel een band is. Dat dit echter niet mogelijk is.

Dat de vader van haar partner een analfabeet is en niet kan lezen of schrijven. Dat hij niet eens weet wat facebook is. Dat de zus van verzoekster de pagina gebruikt.

Dat de partner van verzoekster niets wist over het verleden van verzoekster. Dat hij echter wel weet heeft dat er problemen zijn tussen verzoekster en haar familie. Dat hij eveneens weet heeft van de moord op haar vader en de problemen die verzoekster heeft met bepaalde mensen. Dat het daarom zeer vreemd is dat verwerende partij de dossiers volledig van elkaar heeft gescheiden. Dat het verzoek van de partner van verzoekster, D. (...) E., onmiddellijk verbonden is met deze van verzoekster.

Dat zijn gegronde vrees voor vervolging rechtstreeks verband houdt met de persoonlijke situatie van verzoekster. Dat zij al jaren een gezin vormen. Dat zij elkaar al kennen sinds 2017 en samenwonen sinds mei 2018. Dat zij samen een kind hebben. Dat verwerende partij de instandhouding van de familie van verzoekster dient te beschermen. Dat dit een algemeen principe is van het vluchtelingenrecht:

(...)

Dat dit principe reeds door de Raad werd erkend in de zaak nr. 88 021 van 24/09/2012 en in de zaak nr. 172.972 van 09/08/2016. Dat er een sterke afhankelijkheid is tussen verzoekster en haar partner. Dat zij al jaren een stabiele relatie hebben en samen een kind hebben. Dat de vluchtelingenstatus die aan verzoekster moet worden toegekend, ook zal moeten worden toegekend aan haar partner, D. (...) E..”

Verzoekster vervolgt:

“Dat verwerende partij reeds is overgegaan tot een negatieve beslissing aangezien er geen geloof werd gehecht aan haar asielrelaas. Dat deze beslissing reeds door de Raad werd vernietigd en teruggezonden. Dat de beslissing nu dezelfde is.

Dat verwerende partij de stelling van verzoekster omtrent het feit dat de dossierbehandelaar een ongepaste houding heeft aangenomen afdoet als onwaar, zonder hier enig intern onderzoek naar te voeren. Dat er geen rekening werd gehouden met de duurtijd van het interview, maar dat verzoekster zelf wou verder gaan. Gelet op de vorige verhoren en de weigering van asiel die nadien is vernietigd door de Raad, kan gesteld worden dat dit een normale reactie was van verzoekster, aangezien zij zeer wantrouwig is ten opzichte van verwerende partij.”

Verzoekster concludeert:

“Dat de motivering van verwerende partij dan ook niet juist is.

Dat verwerende partij had moeten nagaan in het licht van de individuele situatie van verzoekster of zij nu in aanmerking zou komen voor toepassing van art. 48/3 of art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

(...)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel dan ook ernstig en gegrond is.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Bovenstaand verzoek ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Dienvolgens de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van kennelijke ongegrondheid van een verzoek tot internationale bescherming van 27/09/2021, aangetekend verstuurd naar verzoeker op 30/09/2021, te hervormen.

Dienvolgens vast te stellen dat voldaan is aan de criteria van de Conventie van Genève om verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens vast te stellen dat voldaan is aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift stelt dat verweerder de instandhouding van haar familie dient te beschermen en wijst op haar relatie en haar kind met haar partner, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet). Verzoekster kan met haar verwijzing naar het gegeven dat zij de mening toegedaan is dat de instandhouding van haar familie dient te worden beschermd dan ook hoegenaamd niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij in aanmerking zou komen voor de toekenning van internationale bescherming.

3.2. Waar verzoekster tracht te laten uitschijnen dat het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest dat de Raad velde in het kader van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming zou zijn geschonden en poneert dat “*de beslissing nu dezelfde is*”, dient verder te worden opgemerkt dat zulks kennelijk feitelijke grondslag mist en niet kan worden gevolgd. Vooreerst werd aan de inhoud van dit arrest immers duidelijk en op genoegzame wijze tegemoet gekomen aangezien verzoekster nadien andermaal, meermaals en uitgebreid werd gehoord tijdens verschillende persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing veelvuldig verwezen naar en geciteerd naar de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens deze bijkomende persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Dat de heden voorliggende bestreden beslissing “*dezelfde*” zou zijn dan de beslissing die verweerder eerder nam ten aanzien van verzoekster, kan dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat, waar verzoekster poneert dat verweerder in de bestreden beslissing enkel zou stellen dat Albanië een veilig land van herkomst is en zou hebben nagelaten om rekening te houden met haar concrete situatie, dit een loutere en aperte miskennis betreft van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier. Uit deze inhoud blijkt namelijk duidelijk dat verzoeksters situatie en de door haar aangevoerde feiten en nood aan internationale bescherming weldegelijk *in concreto* en terdege werden onderzocht. Verzoekster kon aangeven of zij bijzondere procedurele noden had, werd gehoord bij de DVZ en kon er de vragenlijst invullen en verklaringen afleggen. Zij kreeg de kans om doorheen de loop van haar procedure tot internationale bescherming documenten bij te brengen. Bovendien kreeg zij de kans om haar asielmotieven meermaals en uitgebreid uiteen te zetten en toe te lichten gedurende de persoonlijke onderhouds bij het CGVS. Eveneens werd door het CGVS de nodige informatie vergaard in het kader van en inzake de specifieke, door verzoekster aangevoerde feiten, situatie en nood aan bescherming. De bestreden beslissing houdt met al deze elementen uitdrukkelijk rekening en is hierop geschraagd. Dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming niet grondig en concreet zou zijn onderzocht, kan bijgevolg bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster zelf geen bijkomende elementen ter beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aanreikt.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht verder te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoekster vastgestelde bijzondere procedurele noden op passende wijze en middels de nodige

steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door uw advocaat neergelegde brief van uw psychiater van 20 augustus 2021 naar aanleiding van uw derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat u verklaarde – u bent er twee keer langs geweest (CGVS III, p. 3) – dat u last heeft van kortetermijngeheugenproblemen, zelfbeschadiging, slapeloosheid, obsessief-compulsief gedrag, een dissociatieve stoornis, visuele en auditieve hallucinaties, achtervolgingswaan en het gevoel in gevaar te zijn. De psychiater vermoedt dat er sprake is van een post-traumatische stressstoornis met een verlatingsangst en psychotische trekken. U neemt volgens uw psychiater ook medicatie, die u op de dagen van uw persoonlijk onderhoud niet genomen had (CGVS III, p. 3 / CGVS IV, p. 2). Er dient evenwel op gewezen te worden dat uit niets blijkt dat de arts in kwestie een onderzoek heeft uitgevoerd naar de door u beweerde klachten. De beschreven symptomatologie is gebaseerd op uw verklaringen aldus het attest. Er dient verder op gewezen te worden dat deze brief op geen enkele wijze verduidelijkt op welke wijze uw klachten een persoonlijk onderhoud in het kader van uw procedure in concreto kunnen hinderen, in welke mate u hierdoor gehinderd zou zijn. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Er werd u echter aan het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u een pauze kon nemen indien u dat nodig had (CGVS III, p. 3 / CGVS IV, p. 3).

Voorts blijkt uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u ook een vrouwelijk protection officer en vrouwelijke tolk wenste. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er u een vrouwelijke protection officer en tolk toegekend.

U legde naar aanleiding van uw eerste persoonlijk onderhoud tevens een brief neer van uw sociaal assistent waarin wordt geschreven dat u kwetsbaar bent en u getraumatiseerd lijkt. Er wordt tevens in deze brief gevraagd om een vrouwelijke dossierbehandelaar, die u zoals hierboven omschreven, werd toegekend. Er dient echter vastgesteld te worden dat deze brief volgens uw verklaringen werd opgemaakt na één gesprek (CGVS I, p. 8).

U gaf tevens aan dat u wenst dat uw huidige partner niet op de hoogte wordt gesteld van uw persoonlijke problemen. Bijgevolg werden uw dossiers gescheiden en werd er een aparte motivering voor uw partner uitgewerkt.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster slaagt er geenszins in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar verzoekster opnieuw benadrukt dat zij met psychologische problemen kampt, stelt dat zij deze problemen staaft met een attest waaruit blijkt dat zij naar de psychiater gaat en verweerder verwijt dat op deze door haar aangehaalde psychische problemen niet werd ingegaan, dient te worden vastgesteld dat verzoekster met dit betoog de inhoud van de voormelde motivering op loutere en aperte wijze miskent. Verzoekster kan met deze loutere en kennelijke miskenning van deze motieven bezwaarlijk volstaan om aan deze motieven afbreuk te doen.

Verzoekster toont op generlei wijze aan dat zij ten gevolge van haar voorgehouden psychologische problematiek niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielaanvraag daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt uit het door verzoekster neergelegde attesten van een psychiater en een sociaal assistent, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, in het geheel niet dat zij zou kampen met psychologische problemen die van zulke aard zouden zijn dat deze haar ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van haar verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. In deze attesten wordt slechts aangegeven dat verzoekster verklaarde een aantal klachten te vertonen en getraumatiseerd te zijn. Bovendien zijn deze attesten blijkens verzoeksters eigen, voormelde gezegden en de inhoud van de betreffende attesten daarbij slechts gebaseerd op één gesprek en twee ontmoetingen met de sociale

assistent in kwestie en twee ontmoetingen tussen haar en de psychiater (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.8; notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.3). Nergens blijkt daarbij dat of op welke wijze deze klachten en/of verzoeksters verklaringen op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht. Evenmin wordt in deze attesten enige officiële en sluitende diagnose gesteld. Aldus kan hieruit op generlei wijze worden afgeleid met welke psychologische problemen verzoekster precies zou kampen, welke de precieze aard en ernst van deze problemen zou zijn en welke impact deze problemen zouden hebben op verzoeksters dagdagelijkse functioneren. Nergens in deze attesten wordt verder enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die deze problemen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoeksters vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in haar verzoek om internationale bescherming. Derhalve wordt hierin nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoekster een deelname in haren hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken en/of aanleiding zouden kunnen of moeten geven tot het nemen van bijkomende steunmaatregelen.

Verzoekster zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Zij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar psychologische problemen en verweerder op algemene wijze te verwijten dat hiermee geen rekening werd gehouden. Zij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze haar voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op haar gezegden; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster maakte in haar verklaring 'bijzondere procedurele noden' bij de DVZ initieel daarenboven zelf geen melding van psychologische problemen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de stukken zoals opgenomen in het dossier en met name de verklaringen die verzoekster aflegde bij de DVZ en de notities van het eerste, derde en vierde persoonlijk onderhoud bij het CGVS, blijkt bovendien dat deze onderhouden, die verzoekster had in de loop van haar voorliggende verzoek om internationale bescherming, op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze stukken blijkt dat verzoekster tijdens de onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoekster, noch haar advocaat enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ of de voormelde persoonlijke onderhouden bij het CGVS. Bovendien gaf verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS nergens aan dat van haar en ten gevolge van psychologische problemen niet zou mogen verwacht dat zij dit persoonlijk onderhoud kon volbrengen en in dit kader gedegen verklaringen kon afleggen. Tijdens haar derde en haar vierde persoonlijk onderhoud, verklaarde zij bij de aanvang daarenboven expliciet dat zij in staat was om deze betreffende onderhouden te hebben en werd erop gewezen dat zij pauze kon vragen zo zij hieraan nood had. Aan het einde van al haar persoonlijke onderhouden, gaf zij bovendien uitdrukkelijk aan dat zij alles goed had begrepen.

Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat er te dezen nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

In zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen dat de voormelde attesten zouden kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van haar relaas, dient voorts te worden opgemerkt dat, hoewel zulke attesten rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak en met de concrete, hierin opgenomen gegevens zouden kunnen gelden als begin van bewijs voor het asielaanvraagrelaas, zij op zich geenszins kunnen volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een aangehaald relaas en een nood aan internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Dient daarenboven te worden vastgesteld dat de betreffende stukken, zoals reeds hoger werd aangegeven, uitdrukkelijk en louter zijn gebaseerd op hetgeen verzoekster vertelde aan opstellers van deze attesten, en dit zowel ten aanzien van de sociale assistent als ten aanzien van de psychiater tijdens slechts twee ontmoetingen. Nergens

blijkt daarbij dat of op welke wijze deze gezegden op hun waarachtigheid zouden zijn onderzocht. Een medisch attest vormt bovendien hoe dan ook geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen en aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

3.6. Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven, en wordt door verzoekster niet betwist:

“Bij KB van 14 december 2020 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.7. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij zou vrezen dat haar leven en dat van haar partner en haar zoon aldaar ten gevolge van de gebeurtenissen uit haar verleden in gevaar zouden zijn. Daarnaast zou zij in Albanië riskeren te worden gediscrimineerd omdat zij vrouw is en er niemand heeft.

Zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden nood aan internationale bescherming worden vooreerst echter ondergraven doordat zij na aankomst in Europa en België enige tijd draalde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster laat de bestreden beslissing in dit kader geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Voorts dient er ook opgemerkt te worden dat hoewel u op 17 juni 2019 Albanië verliet en op 18 juni 2019 in België aankwam, u zich pas op 5 juli 2019 meldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarna uw verzoek uiteindelijk op 11 juli 2019 werd geregistreerd (CGVS I, p. 6). Dat jullie niet wisten waar de Dienst Vreemdelingenzaken was, kan niet worden weerhouden als verklaring voor het laattijdig indienen van uw verzoek (CGVS I, p. 6). Van iemand die zijn land heeft verlaten met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming, kan worden verwacht dat hij al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen. Verder blijkt dat uw partner reeds in 2015 een verzoek had ingediend in Zweden en dus op de hoogte was van hoe dergelijke procedure verloopt (CGVS E. I, p. 7). Hiermee zet u dan ook de geloofwaardigheid van uw verzoek danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht of betwist, onverminderd overeind. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en wekenlang talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verder vormt het een bijkomende en ernstige negatieve indicatie voor zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als de geloofwaardigheid van de door haar aangevoerde asielmotieven en nood aan bescherming dat verzoekster en haar partner frappant tegenstrijdige verklaringen aflegden over (het vermeende verlies van) hun identiteitsdocumenten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Allereerst wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door de tegenstrijdige verklaringen die u en uw partner aflegden betreffende jullie paspoorten en de identiteitskaart van uw partner. Zo verklaarde u dat uw partner zijn reistas op 5 juli 2019 verloor in het treinstation van Namen. Hierin zaten beiden jullie paspoorten en zijn identiteitskaart (CGVS I, p. 6). Uw partner stelde echter dat hij de reistas was verloren in de buurt van Brussel-Centraal en dat zijn identiteitskaart zich nog in Albanië bevond (CGVS E. I, p. 8 / Verklaring DVZ, vraag 28). Even later stelde hij echter dat ook zijn identiteitskaart in de reistas zat die hij kwijt was (CGVS E. I, p. 12). Dergelijke tegenstrijdigheden laten dan ook het vermoeden rijzen dat jullie moedwillig jullie paspoorten achterhouden omdat hier mogelijks informatie in staat die niet in overeenstemming te brengen zijn met jullie relaas (bv. eerder verblijven in het buitenland, uw effectieve vertrekdatum uit Albanië). Dit vermoeden wordt enkel gesterkt door jullie verklaringen dat jullie dit verlies nergens aangaven. U stelde dat jullie niet wisten wat jullie dienden te doen (CGVS I, p. 6-7). Uw partner daarentegen verklaarde dat het treinpersoneel hem wel degelijk de raad gaf dit aan te geven bij de politie, wat hij niet deed (CGVS E. I, p. 8-9).”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij heden tracht te laten uitschijnen dat zij ten tijde van haar eerste persoonlijk onderhoud, dit omdat zij ten tijde van dit verlies ziek, nerveus en zwanger was, eigenlijk niet meer wist waar de zak verloren ging, dient immers te worden opgemerkt dat deze *post factum* geuite bewering bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster maakte van dit alles namelijk niet de minste melding wanneer zij omtrent het voorgaande werd ondervraagd bij het CGVS. Integendeel antwoordde zij eenduidig op de gestelde vragen. Bovendien deed zij dit in precieze en gedetailleerde bewoordingen. Zij gaf aan dat haar partner de betreffende tas zou zijn vergeten in het station van Namen, de 5^e juli van dat jaar en op het ogenblik dat zij van Namen naar Brussel gingen. Dat verzoekster heden tracht voor te houden dat zij het antwoord in wezen niet wist, kan dan ook niet overtuigen.

Hoe dan ook biedt verzoekster met deze uitleg niet de minste verklaring voor de vaststelling dat, in tegenstelling met wat zij tracht voor te houden in het verzoekschrift, ook haar partner weldegelijk tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het verlies en de inhoud van de zak. Initieel verklaarde deze partner, bij de DVZ, dat zijn identiteitskaart niet in deze tas zat doch dat hij deze in Albanië had achtergelaten. Bij het CGVS verklaarde deze partner blijkens zijn voormelde gezegden echter dat deze identiteitskaart ook in de zak zat die verloren ging en ontkende hij zijn eerder afgelegde verklaringen.

Evenmin voert verzoekster ook maar één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde, pertinente en terechte vaststellingen inzake het feit dat zij dit verlies nergens aangaven en dat zij en haar partner in dit kader incoherente verklaringen aflegden. Derhalve blijven ook deze vaststellingen onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Voorts kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u – buiten een eenmalige ontmoeting met uw moeder in juli 2018 – geen contact meer had met uw familie na de moord op uw vader in juni 2009 omdat zij het uw schuld vonden dat uw vader vermoord werd (CGVS III, p. 11, 15, CGVS IV, p. 3). Immers uit verschillende foto's op de Facebookprofielen van uw gezinsleden, die aan uw dossier werden toegevoegd, blijkt dat u na 2009 nog wel degelijk contact had met hen. Zo postte uw zus Va. L. (...) foto's van u in oktober 2013, juli 2016 en november 2018, waaronder ook foto's waarop u staat met andere familieleden. Ook op het Facebookprofiel van Jo. X. (...) werd een foto van u en uw moeder gepost in mei 2018 en op het Facebookprofiel van Jo. J. (...) – dat waarschijnlijk toebehoort van uw broer Erjon - is een foto van u en uw broer samen terug te vinden die hij postte in april 2018. Geconfronteerd met deze vaststellingen erkende u dat dit wel degelijk om uw familieleden ging, maar ontkende u dat u dit was op deze foto's. U beweerde dat de persoon die door het Commissariaat-generaal als u werd aangeduid in werkelijkheid uw zus Su. ofwel een nicht/tante van u was (CGVS IV, p. 4-6). Gelet dat u op de foto van 26 oktober 2013 op het Facebookprofiel van Va. L. (...) zowel uzelf als uw zussen Su. en Va. identificeerde, dient vastgesteld te worden dat er geen enkele gelijkenis kan vastgesteld worden tussen deze foto van Su. en wat u beweert dat Su. is op de andere foto's. Integendeel, er kan enkel een gelijkenis worden vastgesteld tussen u op deze foto van 26 oktober 2013 en de persoon op de hierboven reeds vernoemde foto's. Geconfronteerd hiermee, volhardde u enkel dat u niet de persoon was op de foto's (CGVS IV, p. 5-6). Voorts ontkende u zelf een Facebookprofiel te hebben, maar werd u tijdens uw vierde persoonlijk onderhoud wel geconfronteerd met een Facebookprofiel onder de naam van Xh. X. (...) waarbij u erkende dat de enige foto van dit Facebookprofiel een foto van uw zoon was (CGVS IV, p. 4). U ontkende echter dat dit van u was en stelde dat dit een vals profiel was (CGVS IV, p. 4). Het is echter opmerkelijk dat dit profiel op naam van 'Xh. X. (...)' wel bevriend is met een aantal van uw familieleden op Facebook en dat er met dit profiel een commentaar werd achtergelaten op een foto van uw moeder en broers van 16 april 2018 op het Facebookprofiel van Jo. X. (...). Geconfronteerd hiermee stelde u geen enkele verklaring te hebben voor waarom het Facebookprofiel 'Xh. X. (...)' bevriend was met uw familieleden noch wist u waarom er een commentaar werd achtergelaten bij die foto (CGVS IV, p. 4, 6). Verder werd

u ook geconfronteerd met het feit dat het profiel 'Xh. X. (...)' net als uw familieleden op Facebook bevriend zijn met de familie van uw partner E. en dat de vader van E. ook commentaar achterliet op een foto van een familielid van u. U ontkende opnieuw dat het Facebookprofiel 'Xh. X. (...)' van u was en u kon geen enkele uitleg geven over de contacten tussen uw familie en deze van E. op Facebook, u stelde enkel dat u helemaal niet weet wat er gebeurt in Albanië (CGVS IV, p. 6). In het licht van voorgaande vaststellingen, snijden uw eerdere verklaringen dat E. zijn familie u niet wou ontmoeten (CGVS I, p. 11) en dat E. verklaarde dat zijn vader jullie relatie niet goedkeurde (E. CGVS II, p. 3), allerm minst hout. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering sinds juni 2009 geen contact meer te hebben gehad met uw familie alsook aan uw bewering dat de familie van E. tegen jullie relatie is. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering niemand te hebben in Albanië, er geen steun te hebben en of verstoten te zijn door uw familie na de dood van uw vader in 2009." Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Door de voormelde vaststellingen en de hieraan gekoppelde gevolgtrekkingen eenvoudigweg te ontkennen, ontkracht verzoekster deze vaststellingen hoegenaamd niet.

Waar verzoekster heden haar eerder afgelegde verklaringen tracht te nuanceren en tracht te laten uitschijnen dat zij enkel problemen zou kennen met haar broers en niet met haar overige familieleden zoals haar zus(sen), dient verder te worden opgemerkt dat zulks gelet op haar eerder afgelegde, duidelijke en niet mis te verstane verklaringen bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoekster gaf eerder immers eenduidig aan dat zij met haar familie na 2009 en met uitzondering van een eenmalige ontmoeting met haar moeder en haar broers geen contact meer had. In dit kader gaf zij in duidelijke bewoordingen aan dat zij ook met haar zussen na juni 2009 op geen enkele manier nog contact had (administratief dossier, notities van het vierde persoonlijk onderhoud, p.3). Ook tijdens haar derde gehoor bij het CGVS gaf verzoekster duidelijk aan dat zij met niemand van haar familie nog contact had. Even verder gaf zij nogmaals aan dat zij geen contact meer had met haar familie omdat deze haar schuldig achtte voor de dood van haar vader. Zij stelde spontaan: *"mijn broers vergeven dat niet wat dat betreft, ik heb geen enkel contact met mijn zussen en zij ook niet met mij (...)"* (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.11, 15). Dat verzoekster heden het tegendeel tracht te laten uitschijnen en beweert dat enkel of vooral haar broers haar negatief bejegenden, doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dit geldt nog des te meer nu zij deze uitleg niet verstrekte wanneer zij reeds bij het CGVS werd geconfronteerd met de voormelde vaststellingen doch in dit kader trachtte te ontkennen wie de personen achter de Facebook profielen waren, welk haar eigen Facebook profiel was, wie de personen op de foto's op deze profielen betroffen en dat zij zelf op een aantal van deze foto's werd afgebeeld.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij boudweg poneert dat de vader van haar partner analfabeet zou zijn. Het tegendeel blijkt immers uit het gegeven dat deze persoon een Facebook profiel hanteert en een commentaar plaatste bij een foto van een familielid van verzoekster. Voor het overige laat verzoekster de terechte vaststelling onverlet dat uit de Facebook profielen van zowel verzoekster zelf als deze van haar familieleden duidelijk blijkt dat zijzelf en haar familie bevriend zijn met de familie van haar partner. Dit doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster en haar partner dat de familie van haar partner haar niet wilde ontmoeten en tegen hun relatie gekant was.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Er kan evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering in 2009 ontvoerd te zijn geweest en dat uw vader hierom vermoord werd door Ah. X. (...). U verklaarde op 3 juni 2009 met uw neef Fi. naar Durrës te zijn gereisd alwaar hij u in een kelder achterliet voor mensensmokkel (CGVS I, p. 8, 14). Het is vooreerst bevreemdend dat uw neef Fi. - met wie u nog nooit problemen had gekend (CGVS I, p. 13) – u achterlaat in een kelder bij mensensmokkelaars, terwijl uw ouders op de hoogte waren dat jullie samen op stap waren (CGVS I, p. 13)."

Verzoekster slaagt er in het geheel niet in om deze motieven te ontkrachten. Ook indien ontvoeringen en vrouwenhandel in Albanië vaak door familieleden worden georganiseerd, is het namelijk niet aannemelijk dat haar neef op de door verzoekster geschetste wijze tewerk zou zijn gegaan en haar, in de wetenschap dat haar ouders op de hoogte waren van het gegeven dat zij samen op stap waren, in een kelder zou hebben achtergelaten bij mensensmokkelaars en met het oogmerk om haar te ontvoeren naar Italië en haar aldaar in de prostitutie te dwingen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Vervolgens stelde u dat uw vader op 5 juli 2009 de vader van Fi. confronteerde en hij hierbij werd neergeschoten. Er werd hiernaar een politieonderzoek gevoerd (CGVS I, p. 8, 14-15). U stelde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal echter dat uw familie nooit aangifte heeft gedaan van uw verdwijning en dat in het kader van het onderzoek op de aanslag op uw vader er eveneens

nooit vermeld werd dat u werd vermist (CGVS I, p. 15). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u dan dat u niet weet of iemand van uw familieleden uw ontvoering door Fi. aan de politie meldde (CGVS III, p. 14)."

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat haar familie omwille van de dood van haar vader niet bezig zou zijn geweest met haar verdwijning, betreft een verklaring die iedere ernst ontbeert. Zij zou op het ogenblik waarop deze werd gedood immers reeds enige tijd verdwenen zijn. Gelet op haar bewering dat haar vader nadien zou zijn neergeschoten net omdat hij Fi. ging confronteren met het gebeurde en haar ontvoering, is het bovendien totaal niet geloofwaardig dat haar familie ook nadien geen rekening zou hebben gehouden met haar afwezigheid en enkel met de dood van haar vader bezig zou zijn geweest.

Dat de politie toch niets zou hebben gedaan met een verklaring omtrent haar ontvoering, betreft verder een blote en ongefundeerde bewering, die niet kan overtuigen. Dit geldt nog des te meer daar de politie na het overlijden van haar vader weldegelijk actief bezig was met en onderzoek voerde naar de moord op haar vader. Gelet op het feit dat de politie hiernaar onderzoek voerde, kon minstens worden verwacht dat haar familie de politie na diens overlijden en in het kader van dit onderzoek op de hoogte zou hebben gebracht van haar ontvoering, die volgens verzoekster aan deze moord ten grondslag zou hebben gelegen. Verzoekster biedt met deze uitleg hoe dan ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vraag of haar familie haar verdwijning/ontvoering al dan niet meldde aan de politie. In dit kader blijkt haar voormelde verklaringen dat zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk ontkende dat haar familie van haar verdwijning ooit aangifte deed en dat zij eveneens expliciet ontkende dat haar familie hiervan melding maakte ten overstaan van de politie nadat haar vader werd gedood en in het kader van het gevoerde onderzoek naar deze moord. Tijdens haar derde onderhoud gaf zij echter aan dat zij niet wist of iemand van haar familie ten overstaan van de politie van haar ontvoering melding maakte na het overlijden van haar vader en stelde zij hierover geen informatie te hebben.

Verzoekster legde daarenboven frappant tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zij zelf naar de politie stapte na haar ontvoering. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud ontkende zij in niet mis te verstane bewoordingen dat zij zelf ooit naar de politie ging om haar ontvoering aan te geven. Tevens gaf zij aan dat haar familie dit ook niet deed omdat zij dit niet wilde en verschaftte zij hiervoor een uitleg (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.15-16). Tijdens haar derde persoonlijk onderhoud beweerde verzoekster echter dat zij in 2009, en ook nadien en zelfs vaak, naar de politie zou zijn gegaan om haar ontvoering aan te geven doch beweerde zij dat zij daarbij werd weggestuurd omdat zij vergezeld diende te zijn van een meerderjarige. Dat haar familie geen aangifte deed, verklaarde zij daarbij vervolgens doordat haar familie haar schuldig zou hebben geacht voor de dood van haar vader en haar zou hebben verstoten (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.14-15).

Bovendien wordt omtrent verzoeksters beweerde ontvoering naar Italië in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"U verklaarde verder dat u vervolgens door de smokkelaars naar Italië werd gebracht, hier opnieuw vrijgelaten werd omdat men u te jong vond en niet geschikt en u op 11 juni 2019 opnieuw aankwam in Tirana, Albanië (CGVS I, p. 13-14). Er dient echter vastgesteld te worden dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet wist hoe u naar Italië reisde noch hoe u terugkeerde naar Albanië (CGVS I, p. 14). U verklaarde evenwel naar Tirana te zijn teruggekeerd met een boot (CGVS I, p. 14). Dit houdt in alle redelijkheid geen steek, gezien Tirana in het binnenland ligt en niet aan de kust. Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen dat u met verschillende wagens van Italië naar Albanië werd gebracht, maar dat u er niet goed aan toe was (CGVS III, p. 13). Dat u stress had, minderjarig was – u was 15 jaar in 2009 – en zwak was (CGVS I, p. 13, 16 / CGVS III, p. 13), kan in deze geenszins overtuigen als rechtvaardiging voor uw gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen. Het betreft hier immers eenvoudige kernelementen van uw relaas. Dat u bovendien na enkele dagen zondermeer werd vrijgelaten en teruggestuurd naar Albanië nadat u voor prostitutie naar Italië werd gesmokkeld snijdt eveneens geen hout, gezien het risico uw ontvoerders/smokkelaars hiermee liepen."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te herhalen dat zij zich deze reis niet meer zou herinneren, biedt verzoekster voor haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande namelijk geenszins een dienstige verklaring en ontkracht verzoekster deze motieven hoegenaamd niet. Het was, ook rekening houdende met haar zelfverklaarde omstandigheden, geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster zou kunnen aangegeven hoe zij naar Italië werd gebracht en weer terugkeerde naar Albanië en dat zij daarbij eenduidig zou kunnen aangeven of deze reis per boot, dan wel per wagen zou zijn geschied. De pertinente en terecht

vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster reeds na enkele dagen zonder meer zou zijn vrijgelaten en zelfs teruggebracht naar Albanië, laat verzoekster verder ongemoeid.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd: *“Bovendien heeft u op geen enkele manier aangetoond dat uw vader omwille van u vermoord werd door Ah., de vader van Fi., integendeel. U verklaarde tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd bij uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS I, p. 16), dat u zelf naar de politie was gegaan om uw ontvoering door Fi. aan te klagen, maar dat de politie u zei dat u vergezeld diende te zijn door een meerderjarige. Gevraagd waarom u dan niet terugkeerde, repliceerde u dat u niet meer samenleefde met uw familie en dat uw familie zei dat u schuldig was aan wat er met uw vader gebeurde (CGVS III, p. 14-15). Gezien er echter geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering geen contact meer te hebben met en/of verstoten te zijn door uw familie, kan bovenstaande bewering geenszins overtuigen. Tijdens uw derde persoonlijke onderhoud legde u het vonnis neer betreffende de moord op uw vader. Hieruit blijkt dat uw vader en Ah. X. (...) reeds lange tijd een conflict over grond hadden en dit ook de reden was van de moord. U wist niet hoe het komt dat uw ontvoering hierin niet vermeld werd (CGVS III, p. 16). Nochtans beweerde u bij uw eerste persoonlijk onderhoud dat na de moord op uw vader de politie allerlei zaken had gewijzigd/aangepast/vervalst. Zo liet de politie uitschijnen dat uw broers zich verzoend hadden, dat het conflict zijn oorsprong vond in een gronddispuut en werd uw broers handtekening vervalst (CGVS I, p. 18). U was evenmin op de hoogte wanneer Ah., de moordenaar van uw vader werd veroordeeld en welke straf hij precies kreeg (CGVS I, p. 16). U impliceerde dat hij vrijkwam doordat hij geld betaalde. U stelde hier echter geen concrete aanwijzingen voor te hebben, maar dat het niet normaal is dat hij na zijn gevangenisstraf opnieuw in het dorp van uw moeder kwam wonen (CGVS, p. 16-17). Dit is dan ook blote bewering. U stelde dan dat zowel u als uw familie in beroep was gegaan bij de rechtbank van Burrëll tegen deze vrijlating, maar dat enkel uw familie hier documenten van heeft (CGVS III, p. 17). Gelet op het feit dat u wel het vonnis kon neerleggen en u wel degelijk nog contact heeft met uw familie, is het dan ook bevreemdend dat u dit beroep tegen de vrijlating van Ah. niet in uw heeft.”* Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Hoe zij met haar eenvoudige verklaring dat zij op het ogenblik van de moord op haar vader zelf ontvoerd was afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde vaststellingen, kan immers niet worden ingezien.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht geconcludeerd: *“Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ontvoering in 2009, noch aan uw bewering dat uw vader, hoewel er niet getwijfeld wordt aan de moord op zich, gedood werd ten gevolge van uw problemen.”*

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gesteld: *“In het licht van de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ontvoering in 2009, noch aan uw bewering dat de moord van uw vader door deze ontvoering werd ingegeven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw ontvoering in 2012. Immers u verklaarde dat dit dezelfde personen waren als bij uw ontvoering in 2009 en dat zij u gevonden hadden (CGVS I, p. 8-9, 18). Gezien deze dan ook in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als geloofwaardig wordt beschouwd, kan hier evenmin geloof aan gehecht worden. Dat u dan bovendien tijdens uw derde persoonlijk onderhoud plots verklaarde dat u in 2012 ontvoerd werd door onbekenden die u nog nooit gezien had (CGVS III, p. 18), bevestigt enkel de ongeloofwaardigheid hiervan.”* Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij beperkt zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg tegen te spreken. Hiermee ontkracht zij deze motieven niet.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens op gerechtvaardigde wijze aangegeven: *“Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen van 2009, kan er evenmin enig geloof gehecht worden aan uw bewering dat het auto-ongeval in 2018 waarbij u en uw moeder betrokken waren (wat u staaft met gerechtelijke documenten) plaatsvond omwille van uw problemen in 2009 (CGVS I, p. 10 / (CGVS III, p. 20). U geeft dan ook geen zicht op de feitelijke omstandigheden waarin dit ongeval plaatsvond. Bovendien blijkt uit het door u ingediende vonnis nergens, hoewel u dit beweerde wel gedaan te hebben, dat u aankaartte dat het meisje niet verantwoordelijk was voor het ongeval en dat de politie dit wist (CGVS III, p. 20-21). Waar u trouwens aangaf dat het meisje dat veroordeeld werd voor de aanrijding van uw moeder in beroep ging tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en zo slechts een celstraf van 2 maanden kreeg en uiteindelijk zelfs werd vrijgesproken (CGVS I, p. 10), blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg dat de rechter toen de aanrijdster veroordeelde tot een celstraf van*

3 maanden, een straf die na toepassing van de relevante wetgeving in datzelfde vonnis werd herleid naar een celstraf van 2 maanden en dat de uitvoering van deze celstraf gedurende 4 maanden werd opgeschort. Dit vonnis van de rechtbank van eerste aanleg – waarin trouwens werd gewezen op de beroepsmogelijkheden hiertegen, waar u overigens geen gebruik van maakte (CGVS III, p. 23) – werd definitief op 11 januari 2019.”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten in 2009 en in acht genomen dat verzoekster het ongeval van 2018 toeschreef aan deze problemen, kan geen geloof worden gehecht aan de omstandigheden waarin dit ongeval volgens verzoekster zou hebben plaatsgevonden. Door te benadrukken dat zij het voormelde arrest neerlegde en door op algemene en eenvoudige wijze aan te geven dat zij heeft uitgelegd wat er gebeurde, doet verzoekster verder op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, concrete, omtrent deze gebeurtenissen en het neergelegde arrest gedane vaststellingen.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Bij uw beweringen dat uw leven in Albanië in gevaar is, dat u op elk ogenblik met problemen kan geconfronteerd worden en u niet specifiek weet van wie u schrik heeft (CGVS III, p. 25 / CGVS IV, p. 9), kunnen eveneens ernstig vraagtekens geplaatst worden. U verwees in deze context vooral naar uw ex-partner Alfred, waarvan u stelde dat hij nooit zal aanvaarden dat u een gewoon leven leidt en dat hij veel macht heeft (CGVS IV, p. 9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat sinds Alfred jullie relatie verbrak in september 2016, u geen problemen meer met hem kende en dat jullie geen contact meer hadden (CGVS III, p. 9, 23). Evenmin had u concrete aanwijzingen dat Alfred naar u op zoek was of u iets wou aandoen, maar verwees u enkel naar dat u hem goed kende en naar wat hij u in het verleden aandeed (CGVS IV, p. 9-10). Wat betreft uw neef Fi. dient vooreerst opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat hij u ontvoerde. Verder dient ook nog benadrukt te worden dat u zelf niet eens meer weet of hij in leven is (CGVS III, p. 23). Hierbij dient er bovendien opgemerkt te worden u sinds september 2016 tot en met uw vertrek uit Albanië in juni 2019 geen enkel probleem meer kende (CGVS I, p. 6 / CGVS III, p. 23). Uw verklaring dat u zo goed als niet buitenkwam, dient genuanceerd te worden. Immers uit uw verklaringen en deze van uw partner blijkt dat u wel degelijk uw woning verliet. Zo reisde u in 2017 met vriendinnen naar Griekenland voor toeristische redenen (CGVS I, p. 6), was u in de zomer van 2017 werkzaam in een restaurant in Durrës en verkocht u hierna schoonheidsproducten in het zwart. U leerde in deze periode eveneens uw partner kennen in een café in Tirana (CGVS I, p. 9 / CGVS III, p. 19). Hoewel u stelde dat u na de verhuis van u en E. naar Tirana in 2018 niet meer buitenkwam omdat u hem niet in gevaar wou brengen, blijkt uit de verklaringen van uw partner dat er soms een vriendin u met de wagen kwam halen en dat u dan iets ging drinken (CGVS E. I, p. 10). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg onweerlegbaar dat, in tegenstelling tot uw beweringen, u wel degelijk uw woning verliet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen en vrees, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoekster, gelet op de beschikbare landeninformatie en haar specifieke, persoonlijke omstandigheden, hoegenaamd niet aantoonde of aannemelijk maakt dat zij in dit kader verstoken zou dreigen te blijven van de nodige bescherming vanwege haar eigen, nationale autoriteiten. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met Fi. of zijn familie, uw ex-partner Alfred of met andere onbekende personen (CGVS IV, p. 9) – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw problemen met Alfred, met name het geweld dat hij tegen u gebruikte, dat hij u inschakelde binnen een criminele organisatie en dat u insinueerde dat hij achter uw ontvoering in 2016 zat (CGVS III, p. 7-10, 18-19), dient er op gewezen te worden dat u in Albanië nooit klacht heeft neergelegd naar aanleiding van deze gebeurtenissen (CGVS III, p. 10). Uw motivatie om dit niet te doen, zo ging u nooit naar de politie omwille van uw problemen met hem, omdat Alfred u verbood dit te doen en hij er mee dreigde uw familie te doden (CGVS III, p. 10, 19), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen, te meer u na uw relatie met Alfred nog geruime tijd bij de zus van een vriendin verbleef die zelf politieagente was. U bracht zelfs haar niet op de hoogte van uw problemen (CGVS III, p. 19). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er evenwel precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den)

kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. U impliceerde vervolgens dat de politie met Alfred en de bende samenwerkt (CGVS IV, p. 10). Uw bewering dat de politie niet de macht heeft om op te treden tegen Alfred en de bende waar hij bij behoort (CGVS III, p. 6), volstaat hier niet. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt immers dat de politie en het gerecht in het verleden wel degelijk tegen Alfred hebben opgetreden. Zo stelde u dat hij in 2012 in de gevangenis verbleef en huisarrest kreeg naar aanleiding van een auto-ongeval en/of illegaal wapenbezit (CGVS I, p. 8 /CGVS III, p. 8). Gevraagd of u dan bij eventuele problemen, met Alfred of anderen, in de toekomst naar de Albanese autoriteiten zou kunnen, insinueerde u dat de politie en het gerecht in Albanië in het algemeen corrupt is. U gaf hierbij een aantal voorbeelden van een rechter die criminelen vrijspak en een onopgeloste zaak van een ontvoerd meisje (CGVS IV, p. 10). Hierbij dient er echter op gewezen te worden dat deze individuele incidenten geenszins toelaten vast te stellen dat u persoonlijk geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. Waar u tot slot aangeeft dat uw familie nog problemen kent met Ah. en Fi. X. (...) (CGVS I, p. 19) moet opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u hiervoor geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmodaliteiten zoals hieronder uiteengezet. Uw bewering dat Ah. mits omkoping vervroegd werd vrijgelaten volstaat gelet op het gebrek aan concrete indicaties om deze bewering te ondersteunen niet (CGVS I, p. 16-17). Wat betreft uw bewering dat de politie eerder aspecten in het dossier naar aanleiding van de moord op uw vader zou gewijzigd hebben, zoals u beweert maar geenszins staft (CGVS I, p. 18), dient opgemerkt te worden dat u niet weet of uw familie dit ooit heeft aangeklaagd (CGVS III, p. 17), waardoor deze bewering evenmin volstaat om te stellen dat u in geval van problemen met Fi. of zijn familie geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Wat betreft uw bewering dat Ah. zich na zijn vrijlating opnieuw in hetzelfde dorp als uw familie mocht vestigen, waar u en uw familie het niet mee eens waren (CGVS III, p. 16-17), dient vastgesteld te worden dat dit probleem onvoldoende zwaarwichtig is om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat de politie hiertegen niet optreedt en u geen attest geeft waarin bevestigd wordt dat u bij de politie bent geweest volstaat niet om te gewagen van enige onwil tot het bieden van bescherming (CGVS I, p. 17). Zo lang immers Ah. geen strafbare feiten pleegt, hebben de autoriteiten in sé geen grond om op te treden tegen Ah..

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en

veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de afgelopen jaren de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij poneert dat verweerder geen bewijzen of informatie zou bijbrengen en geen rekening zou hebben gehouden met haar specifieke situatie, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskenning betreft van de inhoud van de bestreden beslissing. Met deze loutere en aperte miskenning doet verzoekster geenszins afbreuk aan de veelheid aan voormelde motieven, die gesteund zijn op de nodige algemene landeninformatie en op verzoeksters concrete verklaringen. Dat er in Albanië, onder meer op

het vlak van de strijd tegen corruptie en georganiseerde misdaad, nog vooruitgang te boeken is, betreft een gegeven dat in de voormelde motivering en de landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals duidelijk en genoegzaam blijkt uit de door verweerder gehanteerde landeninformatie en zoals door verzoekster op generlei wijze wordt ontkracht of weerlegd, redelijke maatregelen in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet nemen, dat zij aan hun onderdanen de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich, zo nodig en zo zij daartoe de nodige pogingen zou ondernemen, toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming.

Het voorgaande vindt bovendien eveneens en duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Albanië (opnieuw) werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

Verzoekster onderneemt verder niet de minste poging teneinde de bestreden beslissing te weerleggen doch laat deze beslissing geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Wat betreft uw verklaringen dat er tegen uw wil een abortus bij u werd uitgevoerd in 2016 door een nietgespecialiseerde arts en u nadien gewoon op straat werd gezet (CGVS III, p. 4 / CGVS III, p. 11), dient er vooreerst op gewezen te worden dat u aanvankelijk verklaarde dat u in september 2016 flauwviel en naar het ziekenhuis van Burrël werd gebracht waar er na een paar testen werd vastgesteld dat u een buitenbaarmoederlijke zwangerschap had. U werd vervolgens met een ziekenwagen naar een ziekenhuis in Tirana gebracht waar u geopereerd werd (CGVS I, p. 9). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud stelde u enkel dat een verpleegkundige u had verteld dat uw leven in gevaar was, maar dat u verder niets werd gezegd noch had u zelf gevraagd wat de reden was van de ingreep (CGVS III, p. 4-5). Geconfronteerd hiermee, stelde u enkel dat u gezegd had dat u zwanger was (CGVS III, p. 6). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen doet geen enkele afbreuk aan voorgaande duidelijke tegenstrijdigheid. Wat er ook van zei, u heeft nooit stappen ondernomen om dit ergens aan te kaarten, bijvoorbeeld bij het ziekenhuis en of de politie (CGVS III, p. 5). Dat er u geen enkele uitleg werd gegeven en u niet weet welke arts de ingreep uitvoerde (CGVS III, p. 6), kan uw nalaten niet verschonen. Dat de ingreep werd uitgevoerd door een longarts in plaats van een gynaecoloog (CGVS III, p. 4) volstaat in alle redelijkheid niet om te gewagen van enige vervolging of ernstige schade. Dat een acute ingreep uitgevoerd wordt door medisch personeel, zij het niet gespecialiseerd in gynaecologie, kan immers te wijten zijn aan tal van factoren, zoals de hoogdringendheid van ingreep en het ontbreken van specialisten op dat moment.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Evenmin vecht verzoekster de bestreden beslissing aan waar gesteld wordt:

“Waar u tot slot aanhaalt dat u als vrouw in Albanië gediscrimineerd werd, moet opgemerkt worden dat u, gevraagd naar verduidelijking hieromtrent, stelt dat u niemand naast u heeft om u te ondersteunen (CGVS IV, p. 7). Uit het geheel aan voorgaande vaststellingen blijkt evenwel dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen netwerk heeft in Albanië of dat er u geen beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Gelet dat uit voorgaande informatie aangaande de beschikbare beschermingsmodaliteiten die onder andere specifiek gericht zijn op vrouwen, heeft u evenmin niet aannemelijk gemaakt dat u in Albanië geen

beroep zou kunnen doen op de aldaar beschikbare beschermingsmogelijkheden in geval van discriminatie ten gevolge van het feit dat u een vrouw bent. Dat u na 4 dagen uit het ziekenhuis werd ontslagen hoewel uw wonde nog open was, is trouwens onvoldoende is om te gewagen van discriminatie of een onrechtmatig ontslag u het ziekenhuis. Er kunnen immers tal van redenen zijn waarom dergelijk ontslag medisch verantwoord is (CGVS III, p. 25 en CGVS IV, p. 7). Dat op school niemand naast u kwam en u werd nageroepen kan geenszins weerhouden worden als een vervolging of ernstige schade (CGVS IV, p. 7)."

Ook deze motieven vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoekster deze niet aanvecht, blijven zij onverminderd gelden.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Wat betreft het feit dat u in België in behandeling bent bij een psychiater, repliceerde u op de vraag of u bij een eventuele terugkeer naar Albanië toegang zou hebben tot medische zorgen, dat dit niet mogelijk was omdat er in Albanië geen enkele deur voor u openstaat en als men weet wat u heeft meegemaakt zij u niet zullen willen helpen (CGVS III, p. 25 / CGVS IV, p. 7). Gevraagd of u ooit al geïnformeerd had of u toegang zou hebben tot medische zorgen in Albanië, antwoordde u enkel dat u daarvoor verzekerd moet zijn (CGVS IV, p. 8). U bleek zich echter niet geïnformeerd te hebben of u zich kon verzekeren om toegang te krijgen tot medische zorgen (CGVS IV, p. 8). Er dient dan ook vastgesteld te worden dat uit niets blijkt dat u, mits de nodige administratieve stappen, geen beroep kan doen op de in Albanië aanwezige gezondheidsinfrastructuur."

Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Gezien verzoekster in het verleden klaarblijkelijk wel toegang had tot de nodige gezondheidszorg en uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Albanië verstoken zou riskeren te blijven van zulke zorg, toont verzoekster geenszins aan dat zij geen beroep zou kunnen doen op en toegang zou hebben tot de in Albanië aanwezige gezondheidsinfrastructuur. Dient, mede gelet op het voorgaande, dan ook te worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de medische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoekster middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

De benevens de reeds hoger besproken stukken door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet concreet of dienstig worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet op concrete of dienstige wijze worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch uw zwangerschap tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wordt betwist. De attesten van familiesamenstelling tonen enkel aan dat er een familiale band is tussen u enerzijds en Fi. en Ah. X. (...) anderzijds. De documenten betreffende uw vader en het ongeval in 2018 werden reeds hierboven besproken. Aan de verklaring van de dorpsverantwoordelijke kan geen bewijswaarde gehecht worden daar uit informatie blijkt dat dergelijke documenten eenvoudig tegen betaling verkregen kunnen worden <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>. De krantenartikelen betreffende criminaliteit in Albanië, die geen betrekking hebben op u (CGVS III, p. 6), volstaan geenszins om aan te tonen dat u persoonlijk geen toegang heeft tot de in Albanië beschikbare beschermingsmodaliteiten. De brief van u psychiater en uw sociaal assistent werden reeds hierboven besproken. Dat u hier in België naar een psycholoog gaat, wordt niet betwist. Dergelijke brief laat evenwel niet toe uitspraken te formuleren over de waarachtigheid van de door u beweerde oorzaak van uw psychologische problemen. Wat betreft het attest van uw huisarts betreffende een gedwongen abortus door een niet-medisch geschoold persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet strookt met uw verklaringen ter zake, met name dat deze ingreep wel degelijk door een dokter en medische geschoold personeel werd uitgevoerd (CGVS III, p. 4-5)."

Betreffende de opmerkingen die de advocaat van verzoekster formuleerde aan het einde van verzoeksters derde persoonlijk onderhoud, wordt in de bestreden beslissing, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, tot slot met recht gemotiveerd:

“Wat betreft het feit dat uw advocaat tijdens het derde persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal opmerkte dat er spanning was en vroeg of de verzoeker een medewerker zou kunnen krijgen die zou kunnen omgaan met uw medische problematiek, waarbij er werd opgemerkt dat u antidepressiva en een geneesmiddel dat wordt voorgeschreven bij schizofrenie neemt (CGVS III, p. 21-22), dient opgemerkt te worden dat het de taak is van de dossierbehandelaar om de verzoeker te ondervragen met het oog op de constructie van een zo volledig en waarheidsgetrouw mogelijk beeld van diens identiteit, afkomst, eerdere verblijfplaatsen, reisweg en motieven om bescherming te vragen. Dat een dossierhandelaar tijdens het gehoor enkele vragen meermaals stelt omdat de verzoeker de vraag niet beantwoordt kan geenszins beschouwd worden als een onaangepaste houding. Bovendien werden op basis van de ingediende brief van uw psychiater en op basis van uw verklaringen bepaalde bijzondere procedurele noden vastgesteld waarbij gepaste maatregelen werden genomen. Voorts merkte uw advocaat na afloop van het derde persoonlijk onderhoud ook op dat het persoonlijk onderhoud bijzonder lang duurde en u naar het einde toe moe werd (CGVS III, p. 26). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat u uw persoonlijk onderhoud wenste verder te zetten wanneer u gevraagd werd of u wou stoppen (CGVS III, p. 22). Uw advocaat merkte ook op dat u nog borstvoeding geeft en dat lange periodes zonder moeder stresserend zijn voor het kind (CGVS III, p. 26). U gaf dit echter zelf niet aan en uw advocaat meldde dit ook pas in de loop van de dag (CGVS III, p. 22). Wat betreft de opmerking van uw advocaat dat zij meerdere keren hoorde dat de tolk u moeilijk kon begrijpen en zei dat u geen logische zinnen vormde, dient er op gewezen te worden dat uit het geheel aan uw verklaringen afgeleid doorheen uw opeenvolgende persoonlijke onderhoud blijkt dat u op genoegzame wijze uw asielmotieven kenbaar kon maken en verduidelijken waar nodig en dat waar nodig u om verduidelijking werd gevraagd.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zij brengt niet één concreet en dienstig gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de ambtenaar bij het CGVS, zoals zij op louter algemene wijze herhaalt, een ongepaste houding zou hebben aangenomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan dit ook geenszins worden afgeleid uit de inhoud van de notities van haar derde persoonlijk onderhoud. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Dat verzoekster niet zou hebben gedurfd of te wantrouwig was om aan te geven dat zij moe was of het persoonlijk onderhoud wenste te stoppen, kan evenmin worden gevolgd. Zij gaf zulks initieel immers weldegelijk aan en stelde spontaan dat zij het interview wilde beëindigen omdat zij terug wilde naar haar zoon. Wanneer haar vervolgens voorgesteld werd om het interview daadwerkelijk te beëindigen, maakte zij zelf de afweging tussen het interview verder zetten en nog een dag naar verweerder te moeten komen, gaf zij aan dat het moeilijk was met haar jonge kind om nogmaals en dag te komen en liet zij kennen dat zij het interview wilde verderzetten. Wanneer aangeboden werd om haar en haar partner op een andere dag op te roepen, zodat haar partner bij het kind kon blijven, stelde verzoekster daarna dat zij niet alleen naar Brussel wilde komen, waarmee zij andermaal zelf en duidelijk te kennen gaf dat zij het persoonlijk onderhoud wenste verder te zetten. Vervolgens werd aan verzoekster een pauze geboden, waarna het persoonlijk onderhoud werd verdergezet (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.22). Hoe dan ook vergenoegt verzoekster zich er te dezen toe eenvoudigweg te verwijzen naar de lange duur van het interview. Zij laat daarbij na om ook maar enigszins aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze dit van invloed zou zijn op haar gezegden. Ook preciseert zij niet hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek en de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Voor het overige laat verzoekster de voormelde motieven volledig ongemoeid. Derhalve blijven deze onverminderd gelden.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekster in het voorliggende verzoekschrift plots doet gelden dat het niet kan dat verweerder haar dossier en dat van haar partner van elkaar scheidde en betoogt dat deze dossiers onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, dit verwijt bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Het was immers verzoekster zelf die in haar vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ te kennen gaf dat zij niet wenste dat haar partner op de hoogte zou worden gesteld van haar persoonlijke problemen. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe verzoekster met dit algemene verwijt afbreuk zou kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen. Dit geldt nog des te meer nu in deze vaststellingen weldegelijk rekening werd gehouden met en nu deze mede schragen op de verklaringen van haar partner.

3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.9. Verzoekster duidt voor het overige niet op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT